

ΕΘΝΟΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΙΟΥΝΗΣ 2012

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 271

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

OXI ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

Το πέρασμα του χρηματοπιστωτικού συστήματος υπό τον έλεγχο της κοινωνίας προϋπόθεση για την ανάπτυξη

ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ÖZELLEŞTİRME PEŞKES ÇEKME

Η ευρωπαϊκή οικονομία σε απόλυτο αδιέξοδο

Σελίδα 7

Οι καλές, οι κακές και οι άσχημες επιλογές του ΑΚΕΛ

Σελίδα 3

BELEDİYE
EMEÇİLERİNİN
MÜCADELESİ

Sayfa 9

Μπορεί να σπάσει το αδιέξοδο;

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι συνομιλίες για λύση του Κυπριακού οδηγούνται σε αδιέξοδο. Οι «κυπριακής ιδιοκτησίας» συνομιλίες που άνοιξαν με τους Χριστόφια-Ταλάτ και συνεχίστηκαν με τον Ερογλου, παρά τις αρχικές προσδοκίες που δημιουργήσαν ανάμεσα στις δύο κοινότητες, ακολούθησαν κι αυτές την τύχη όλων των προηγούμενων. Για πρώτη, όμως, φορά οι συνομιλητές-ηγέτες των δύο κοινοτήτων ήταν ταυτόχρονα και οι ηγέτες της ε/κυπριακής και τ/κυπριακής αριστεράς, αντίστοιχα. Αν είχε κάποιο νόημα η φόρμουλα των συνομιλιών ως «κυπριακής ιδιοκτησίας» ήταν ακριβώς το γεγονός ότι θα επέτρεπε στους συνομιλητές, ως εκπροσώπων κοινών ή συγγενών πολιτικών θέσεων, να φτάσουν σε κάποια συμφωνία που θα ανταποκρινόταν στη θέληση και τις προσδοκίες των πλατιών λαϊκών μαζών των δύο κοινοτήτων.

Αυτός ο δρόμος σίγουρα δεν θα ήταν χωρίς εμπόδια. Η ανακοίνωση και μόνο από τον Χριστόφια ότι οι συνομιλίες θα διεξαχθούν στη συμφωνημένη βάση της διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας προκάλεσε θύελλα αμφισβητήσεων κυρίως από τα τότε συγκυβερνώντα κόμματα ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ. Κι όσο προχωρούσαν οι συνομιλίες τόσο μεγάλωναν οι διαφορές σε προτάσεις της ε/κυπριακής πλευράς, όπως στα ζητήματα των εποίκων, της διακυβέρνησης και το περιουσιακό.

Μπορεί ο Χριστόφιας να επέμενε στην κατάθεση των προτάσεών του, αλλά οι εσωτερικές αντιπαράθεσεις και η διαφαινόμενη αποχώρηση των εταίρων του από την κυβέρνηση κόστισαν και σε χρόνο και σε αποφασιστικότητα. Ταυτόχρονα, όλο αυτό το σκηνικό αποδυνάμωνε την προοπτική συνεννόησης με τον Ταλάτ και δεν επέτρεπε την κατάληξη σε κάποια συμφωνία. Η μέτρεται εκλογή του Ερογλου, ως αποτέλεσμα και της αποτυχημένης προσπάθειας Χριστόφια-Ταλάτ στις συνομιλίες, εξανάμισε πλέον κάθε δυνατότητα κατάληξης σε συμφωνία, μέσα και από αυτή τη νέα διαδικασία.

Θα μπορούσαν, όμως, Χριστόφιας και Ταλάτ να κατέληγαν σε κάποια συμφωνία που θα ανταποκρινόταν στις προσδοκίες των δύο κοινοτήτων; Η απάντηση είναι απερίφραστα ναι. Το σχέδιο Ανάν, παρά τις αδυναμίες του, θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για μια ουσιαστική

και γρήγορη διαπραγμάτευση. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι και μετά την απόρριψή του από τους Ε/κύπριους στο δημοψήφισμα, σύσσωμη η ε/κυπριακή ηγεσία συζητούσε αλλαγές («κωδικοποίηση») στο σχέδιο που θα το έκαναν λειτουργικό, «χωρίς να αλλοιώνονται οι ισορροπίες του» (Τάσος Παπαδόπουλος). Το ΑΚΕΛ καταψήφισε το σχέδιο Ανάν ζητώντας διαβεβαιώσεις ως προς την ασφάλεια εφαρμογής του και όχι γιατί δεν οδηγούσε σε βιώσιμη και λειτουργική

- Η ομοσπονδία θα είναι δικαιοδική σε ό,τι αφορά τη συνταγματική της δομή και διζωνική σε ό,τι αφορά την εδαφική.
 - Κάθε κοινότητα θα έχει πλειοψηφία στην περιοχή της σε ό,τι αφορά τον πληθυσμό και την ιδιοκτησία γης.
 - Ελευθερία διακίνησης, εγκατάστασης και δικαίωμα στην περιουσία. Η εγκατάσταση και το δικαίωμα στην περιουσία θα τελούν υπό την αίρεση της διατήρησης της διζωνικότητας των ομόσπονδων κρατών.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

λύση. Θα μπορούσαν επίσης να αξιοποιηθούν οι βασικές παράμετροι της ομοσπονδιακής λύσης όπως αναφέρονται και στα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας:
 - Ένα κράτος ομόσπονδο με μια κυριαρχία, χωρίς δικαίωμα απόσχισής.
 - Αποτελεσματική συμμετοχή και των δύο κοινοτήτων σε όλα τα όργανα και τις αποφάσεις της κεντρικής κυβέρνησης (πολιτική ισότητα).

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να υπάρξει συμφωνία ανάμεσα στους ηγέτες της Αριστεράς και σε ζητήματα όπως είναι τα ποσοστά συμμετοχής των δύο κοινοτήτων στην εκτελεστική εξουσία, ο τρόπος εκλογής των οργάνων της κεντρικής κυβέρνησης, οι πληθυσμιακές ποσοστάσεις των κρατιδίων, το εδαφικό, το περιουσιακό κ.ά.
 Ωστόσο, ο παροξυσμός της απόρριψης και η σταδιακή δαιμονοποίηση του σχεδίου Ανάν από τα γνωστά ε/κυπριακά απορριπτικά κέντρα, εγκλώβισαν τον Χριστόφια - με δική του βέβαια ευθύνη - σε μια νέα χρονοβόρα διαδικασία όπου ήταν αδύνατο να διατηρήσει τη δυναμική της εκλογής του και να αξιοποιήσει την παρουσία Ταλάτ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Ο τελευταίος, μόνο αν είχε στα χέρια του μια πρόταση που θα στηριζόταν από τους Τ/κύπριους θα ήταν δυνατό να στραφεί προς την Τουρκία με στόχο να την αποδεκτεί.
 Και όμως. Το νέο αδιέξοδο στο Κυπριακό και οι όποιες συνέπειες απορρέουν απ' αυτό, μπορούν να ξεπεραστούν στη βάση μιας πολιτικής που θα έχει στο επίκεντρό της τη συνεννόηση και την κοινή δράση με τους Τ/κύπριους. Αυτή την πολιτική μπορεί να τη δώσει η Αριστερά, φτάνει να πιστέψει ότι μπορεί να απαλλαγεί από τα βαρίδια του εθνικισμού των κατά καιρούς συμμάχων της, και να απευθυνθεί αποφασιστικά στην κοινωνία. Το κτίσιμο ενός κοινού μετώπου Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων εργαζομένων μπορεί να αποτελέσει τη δύναμη εκείνη που θα ανατρέψει τις σημερινές ισορροπίες και να ανοίξει την προοπτική της λύσης, τόσο του Κυπριακού, αλλά και των κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων που ταλανίζουν τους εργαζόμενους.

G. K.

Φυγοστρατία και πατριωτικές μπαρούφες

«Είναι αδιανόητο, ανεπίτρεπτο, απαράδεκτο κάποιος ο οποίος έχει ψυχολογικά προβλήματα τα οποία επικαλείται και τα οποία είναι ικανά να τον απαλλάξουν από τη στρατιωτική θητεία να μπορεί να έχει άδεια κατοχής κυνηγετικού όπλου, άδεια οδήγησης και να μπορεί να σπουδάσει», είπε ο κύριος Σαμψών στην επιτροπή Αμυνας της Βουλής και τον συμπληρώνει ο κύριος Βαρνάβας ότι οι φυγόστρατοι πρέπει να έχουν τις ανάλογες επιπτώσεις. Εισηγούνται δε τη δημιουργία συγκεκριμένου στρατοπέδου όπου οι άνθρωποι αυτοί να ταχάνουν της απαραίτητης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ώστε να μπορέσουν μετέπειτα να υπηρετήσουν τη θητεία τους. Οι πολιτικάντηδες μας δεν έχουν καταλάβει ακόμα ότι τις πατριωτικές μπαρούφες που καθημερινά σκορπίζουν αφειδώλευτα προς

πάσαν κατεύθυνση, η νεολαία τις γράφει στα παλιά της τα παπούτσια όπως και το δήθεν καθήκον της θητείας απέναντι στην πατρίδα. Ιδιαίτε-

ρα μετά και το άνοιγμα των οδοφραγμάτων η νεολαία στη συντριπτική της πλειοψηφία διερωτάται ποια η χρησιμότητα αυτού του στρατού, που έτσι κι αλλιώς από πολύ παλιά κανένας δεν πίστευε στην αποτρεπτική του ικανότητα, σε ενδεχόμενη νέα επίθεση του τουρκικού στρατού, αν του δίνανε πάλιν την ευκαιρία. Σε ό,τι δε αφορά την πρόταση για δημιουργία ειδικού στρατοπέδου, είναι γελοία τα πράγματα γιατί οι νεολαίοι μια χαρά είναι, απλά «παθαίνουν» με την ιδέα και μόνο ότι θα βρεθούν μέσα στις σημερινές συνθήκες πίσω από το συρματοπλέγμα και κάτω από τις διαταγές του κάθε «ανεγκέφαλου» μονιμά για δυο ολόκληρα χρόνια, από τα πιο δημιουργικά της ζωής τους.

M.Z

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Διζωνική ή Διχοτόμηση;

«Το πραγματικό δίλημμα σήμερα είναι είτε λύση διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας, με πολιτική ισότητα... είτε η καταστροφική διχοτόμηση». Αυτά είναι λόγια του Χριστόφια στο πασχαλινό του μήνυμα. Την ίδια περίοδο τα κόμματα του «ενδιάμεσου» χώρου για μέρες καβγάδιζαν αν θα συμπεριλάβουν τη διζωνική σαν μέρος της κοινής τους διακήρυξης. Ένας καβγάς που τους έκανε γραφικούς, να ασχολούνται ακόμα με τη διζωνική ή όχι λύση του Κυπριακού, μετά από 38 χρόνια διαχωρισμού των δύο κοινοτήτων και όταν σήμερα υπάρχουν δυο κοινωνίες δομημένες, με όλους τους θεσμούς και υπηρεσίες που πρέπει λίγο ή πολύ να διαθέτει ένα κράτος, είτε είναι αναγνωρισμένο διεθνώς ως τέτοιο είτε όχι.

Το δίλημμα δε του Χριστόφια δεν θα έπρεπε εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα να είναι αν θα έχουμε λύση διζωνικής ή διχοτόμησης, αλλά αν θα πρέπει σύντομα να έχουμε λύση ή θα έχουμε παγίωση της διχοτόμησης, που έτσι κι αλλιώς υπάρχει επί του εδάφους εδώ και 38 χρόνια.

Εμπορευματοποίηση της υγείας

Ο καπιταλισμός και οι νόμοι της ελεύθερης αγοράς έχουν εμπορευματοποιήσει το κάθε τι στη βάση της λογικής του κεφαλαίου για συνεχή συσσώρευση χωρίς τέλος. Αγαθά που θα 'πρεπε να θεωρούνται αντονόητο δικαίωμα για τον κάθε πολίτη των σημερινών κοινωνιών της δυνατότητας για αρθονία, όπως υγεία, μόρφωση και στέγαση, στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν αποτελούν παρά εμπορεύσιμα είδη που δίνουν τεράστιες ευκαιρίες στο κυνήγι της συσσώρευσης κέρδους. Ο τομέας της υγείας και η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη αποτελούν σήμερα πεδίο για συσσώρευση τεράστιων κερδών. Κλινικάρχες και φαρμακέμποροι έχουν συσσωρεύσει τις τελευταίες δύο τουλάχιστον δεκαετίες, δεκάδες και εκατοντάδες εκατομμύρια.

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία που δόθηκαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Κύπρος τόσο το 2009 όσο και το 2010 κατατάσσεται ανάμεσα στις πέντε με δέκα ακριβότερες σε τιμές λιανικής φαρμάκων χώρες της Ευρώπης των «27». Και αυτό συμβαίνει γιατί στην ουσία ελέγχουν την κυπριακή αγορά δέκα περίπου εταιρείες (βιομηχανίες και μεγαλέμποροι) που λειτουργούν υπό καθεστώς μονοπωλίου, με το κράτος να αποφεύγει να ασκήσει οποιοδήποτε έλεγχο.

Η σύσταση συμβουλίου εμπορίας φαρμάκων αποτελεί άμεση προτεραιότητα για τη σημερινή κυβέρνηση και προτού εκπνεύσει η θητεία της, έτσι που να βάλει φραγμό στην ασυδοσία του ιδιωτικού κεφαλαίου που καταλήστευει τους πολίτες, εκμεταλλευόμενη έναν τόσο ευαίσθητο τομέα.

Πιο τριτοκομοί

Στο βορρά βλέπουμε διάφορα τριτοκομοικά φαινόμενα όπως σημαίες και αγάλματα μαμούθ που οφείλονται αποκλειστικά στους Τούρκους στρατιωτικούς. Τα ίδια φαινόμενα αντικρίζουμε και στο νότο, με τη διαφορά ότι αυτά δεν οφείλονται στους στρατιωτικούς μας και μόνον αλλά και στην Εκκλησία και στους πολιτικούς μας. Τελευταίο επεισόδιο η παράδοση από τον Συλλογή του Ευρωκό, ελληνικής σημαίας στον κοινοτάρχη της Δένειας διαστάσεων 8 επί 4 μέτρων(!) η οποία θα αναρτηθεί απέναντι από τα τουρκικά φυλάκια. Τι να πει κανείς... απλά τα μεγάλα μυαλά των πολιτικών μας συμπληρώνουν αυτά των στρατιωτικών της άλλης πλευράς.

Οι καλές, οι κακές και οι άσχημες επιλογές του ΑΚΕΛ

Η απόφαση του Δημήτρη Χριστόφια να μην επαναδικίσει την Προεδρία είναι κακή επιλογή. Όχι γιατί ο Δημήτρης Χριστόφιας είναι ο μόνος ικανός υποψήφιος για το ΑΚέΛ, αλλά γιατί η μη διεκδίκηση της Προεδρίας αφήνει εντυπώσεις που θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό τόσο τις εξελίξεις στην πολιτική ζωή του τόπου όσο και το μέλλον του ΑΚέΛ. Μπορούμε να αριθμήσουμε μερικές από αυτές τις επιπλοκές.

1. Στο γενικό επίπεδο, ένας πετυχημένος Πρόεδρος φυσιολογικά διεκδικεί επανεκλογή. Όσο κι αν δεν θέλει να το παραδεχτεί, η μη διεκδίκηση είναι αντικειμενικά παραδοχή αποτυχίας. Αν και υπήρξαν σημαντικά λάθη και παραλείψεις στη διαχείριση της εξουσίας από τον Δημήτρη Χριστόφια, τα «λάθη» για τα οποία οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον κατηγορούν κάθε άλλο παρά λάθη ήταν. Ούτε η οικονομική κρίση, ούτε η έκρηξη στο Μαρί, ούτε η «γενναιοδωρία»-του

«ενδιάμεσου χώρου» για να βρεθεί κοινός υποψήφιος, τη στιγμή που το ΑΚέΛ βρίσκεται σε θέση αδυναμίας. Αν βρεθεί σήμερα κοινός υποψήφιος, θα είναι με τους όρους του «ενδιάμεσου χώρου» που είναι αναπόφευκτα όροι απόρριψης και εθνικισμού – όσο κι αν προσπαθήσουν να συγκαλύψουν το γεγονός με μασημένα λόγια.

Είναι ωστόσο απίθανο να μπορέσει το ΑΚέΛ να φτάσει σε συνεννόηση με τον «ενδιάμεσο χώρο» ή με το Δήκο ή την Εδέκ. Σε τέτοια περίπτωση το ΑΚέΛ θα οδηγηθεί κατά πάσαν πιθανότητα σε άσχημες (χωρίς σχήμα) επιλογές: είτε προτείνοντας κάποια δεξιά προσωπικότητα της δικής του επιλογής χωρίς την υποστήριξη των κομμάτων του «ενδιάμεσου χώρου» είτε προτείνοντας δικό του υποψήφιο με πρόγραμμα που να στοχεύει τον «ενδιάμεσο χώρο». Είναι φυσικό και στις δυο περιπτώσεις να προσεγγίσει τις εκλογές με ηττοπάθεια με

προς τους Τουρκοκύπριους μπορούν να χαρακτηριστούν δικά του λάθη. Ωστόσο, είναι αυτά τα «λάθη» που θα μείνουν στη συνείδηση του κόσμου σαν η καταδίκη της Προεδρίας Χριστόφια.

2. Ο Δημήτρης Χριστόφιας δικαιολόγησε την μη επαναδικίωση της Προεδρίας συνδέοντάς την με την έλλειψη προοπτικής λύσης του Κυπριακού. Αυτή η τοποθέτηση ουσιαστικά τρέφει την πεποίθηση ότι δεν μπορεί να υπάρξει λύση στο Κυπριακό και δυναμώνει τις απορριπτικές δυνάμεις και τον εθνικισμό. Πώς θα μπορέσει το ΑΚέΛ να υπερασπιστεί τη θέση του για Διζωνική Δικαιοδική Ομοσπονδία; Πώς θα μπορέσει να επιχειρηματολογήσει για τη συνέχιση των συνομιλιών και να επιμένει σε ειρηνικές διαδικασίες;

3. Με την αφαίρεση του Δημήτρη Χριστόφια από τη λίστα των υποψηφίων, η συζήτηση του ΑΚέΛ με τα άλλα κόμματα για κοινή κάθοδο στις εκλογές γίνεται από θέση αδυναμίας. Είναι δύσκολο να δει κανείς ποιος υποψήφιος θα μπορέσει να συγκεντρώσει την υποστήριξη του «ενδιάμεσου χώρου» χωρίς ταυτόχρονα να αποτελεί άρνηση της ίδιας της πολιτικής του ΑΚέΛ. Ακόμα και για καθαρά διαπραγματευτικούς λόγους, η υποψηφιότητα Δημήτρη Χριστόφια θα ήταν χρησιμη για το ΑΚέΛ.

Κακή επιλογή για το ΑΚέΛ είναι και η προσπάθειά-του να συνεννοηθεί με τα κόμματα του

μεγάλη πιθανότητα ήττας.

Ποιες είναι οι καλές επιλογές του ΑΚέΛ; Η αλήθεια είναι ότι σε συνθήκες κρίσης δεν υπάρχουν πολλές καλές επιλογές για ένα κυβερνητικό κόμμα. Ωστόσο, το παιχνίδι δεν είναι χωρίς ελπίδα. Το ΑΚέΛ θα μπορούσε να βασιστεί στο νέο αέρα που φυσά στην Ευρώπη, να βασιστεί στις εξελίξεις στην Ελλάδα και να προτείνει ένα τολμηρό πρόγραμμα διακυβέρνησης για τη νέα θητεία του στην εξουσία. Θα μπορούσε να προβάλλει έντονα την αφοσίωσή-του στη λύση του Κυπριακού και την πίστη-του σε αναπτυξιακές οικονομικές επιλογές. Θα μπορούσε να προτείνει τη συνεργασία με τους Τουρκοκύπριους και την Ευρώπη για μια αισιόδοξη κοινή πορεία προς το μέλλον. Αυτό θα μπορούσε να πυροδοτήσει δραματικές αλλαγές στην ψυχολογία των ψηφοφόρων με σημαντικές πιθανότητες επιτυχίας στις εκλογές.

Έτσι κι αλλιώς σε μερικούς μήνες η πολιτική της λιτότητας θα αποτελει κατά πάσαν πιθανότητα παρελθόν για την Ευρώπη. Οι ίδιοι άνθρωποι που σήμερα πρωταγωνιστούν για τη λιτότητα θα μιλούν αύριο για την αποτυχία της Κυβέρνησης να προωθήσει την ανάπτυξη. Οι Αβέρωφ και οι Παπαδόπουλοι θα έχουν πιο δραματικές μεταλλάξεις στο θέμα της οικονομίας από τον Νίκο Αναστασιάδη στο Κυπριακό...

Θέμος Δημητρίου

Ιμπεριαλισμός και αραβικός κόσμος

Η αραβική εξέγερση, αυτό το κύμα λαϊκής οργής που απλώθηκε σε όλη την περιοχή, έβαλε τη στάμπα της στη νέα εποχή, άλλαξε δραματικά τις ισορροπίες, πανικόβαλε τους Δυτικούς και τους ανάγκασε σε νέους σχεδιασμούς - που ο στόχος τους όμως παραμένει ο ίδιος με τους παλιούς: Πώς ελέγχεται ο Αραβικός κόσμος, αυτή η "τρομερή πηγή στρατηγικής δύναμης, και ένα από τα μεγαλύτερα υλικά έπαθλα στην ιστορία».

Είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια που πρέπει να αντιμωπωσθεί και η "περίεργη" αναστολή αναφορών για καθεστώτα όπως της Σαουδικής Αραβίας, Υεμένης, Κατάρ που αποτέλεσαν κομμάτι της Αραβικής Άνοιξης, με μαζικότερες κινητοποιήσεις αλλά και ωμή βία από το κράτος. Και στα ίδια ακριβώς πλαίσια που πρέπει να αναζητηθεί η εξήγηση της τόσης δημοσιότητας, των τόσο δραματικών τοποθετήσεων και κροκοδειλών δακρύων στις περιπτώσεις του Καντάφι και της Λιβύης, του Ασσαντ και της Συρίας και του Αχματιντζάντ και του Ιράν. Στα σίγουρα δεν έχει κάποιος πολλά να πει για να υπερασπιστεί τον Καντάφι, τον Ασσαντ, τον Αχματιντζάντ, τους ανθρωπούς γύρω τους, τους στρατούς τους, τους "φρονηρούς της επανάστασης", την κουλτούρα και τον πολιτισμό τους. Στα σίγουρα όμως δεν είναι χειρότεροι από τους αντίστοιχους όλων των άλλων αραβικών καθεστώτων και ακόμα πιο σίγουρα δεν είναι αυτό που έκανε τη διαφορά για τους Δυτικούς και τα μέσα ενημέρωσής τους.

Η διαφορά έγκειται στην ιστορία των τελευταίων δεκαετιών που η κάθε μια από αυτές τις χώρες κουβαλά πίσω της και, πάνω από όλα, στο "καθεστώς" της οικονομίας που υπήρχε στην κάθε μια από αυτές.

Και στις τρεις περιπτώσεις, όσο και αν τα καθεστώτα υπολείπονταν από αυτό που η κουλτούρα των δυτικών μαζών θεωρεί δημοκρατικό και αποδεκτό, είχαν αντικαταστήσει πραγματικά αδιάτακτα καθεστώτα τα οποία οι μάζες ανέτρεψαν με καθαρό ή όχι και τόσο καθαρό τρόπο. Και εγκαθιδρύσαν νέα στα οποία η Δύση είχε περιορισμένο μέχρι σχεδόν ανύπαρκτο ρόλο στην πετρελαϊκή βιομηχανία και

στη λειτουργία των τραπεζών, σε αντίθεση με τις υπόλοιπες αραβικές χώρες.

Εδώ έγκειται η ουσιαστική διαφορά, αυτή που καθορίζει την επίσημη δυτική προσέγγιση απέναντι στα καθεστώτα. Σε κάθε αναφορά των δυτικών πολιτικών και ΜΜΕ σε ανθρώπινα δικαιώματα, σε κάθε έμφασή τους για στήριξη της μιας πλευράς απέναντι στην άλλη, σε κάθε μια ξεχωριστή αραβική χώρα, και ακόμα περισσότερο σε κάθε μαζική εκστρατεία για στήριξη της "Δημοκρατίας" στη συγκεκριμένη χώρα, πρέπει να αναζητείται το σχέδιο και ο προγρ-

αμματισμός για διατήρηση ή επιβολή ξανά του ελέγχου τους στην περιοχή.

Να, λοιπόν, γιατί την τηλεοπτική δαιμονοποίηση της Συρίας και του Ιράν αλλά και τη χωρίς αναστολές διαφήμιση των "δημοκρατικών στρατών" και των αγώνων απελευθέρωσης αυτών των χωρών, πρέπει κάποιος να τα αντιμετωπίζει με μεγάλη δυσπιστία. Και με ακόμα περισσότερη τα μέτρα ενάντια σε αυτές τις χώρες, με πιο τρανταχτό το οικονομικό εμπάργκο κατά του Ιράν που, όπως στην περίπτωση του Ιράκ πιο παλιά αλλά και αλλού, πάνω από όλα πλήττει τα πλατιά λαϊκά στρώματα, οδηγώντας σε περαιτέρω φτώχεια και ανέχεια. Και λειτουργεί σαν ένας επιπρόσθετος παράγοντας, πέρα από το δεδομένο μίσος για τους ιμπεριαλιστές, που στεριώνει τα καθεστώτα και συσπειρώνει τις μάζες γύρω τους. Ενδυναμώνοντάς τα στο τέλος, αφαιρώντας

από τις ίδιες τις μάζες τη δυνατότητα να διεκδικήσουν αλλαγές, μια και φωνές αμφισβήτησης θα ταυτίζονται εύκολα με τις ιμπεριαλιστικές συνωμοσίες.

Σε αυτές τις ιμπεριαλιστικές συνωμοσίες δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι εντάσσονται και οι ανακοινώσεις αλλά και η γενικότερη δράση της Αραβικής Λίγκας (Arab League). Μέσα στο χρόνο που μας πέρασε αυτή η οργάνωση, στην οποία αντιπροσωπεύονται 22 κράτη, με γενικά πολύ προβληματικό ιστορικό δημοκρατικές λειτουργίας αλλά και παροχής ωφελμάτων στις μάζες, ευθυγραμμίστηκε απόλυτα με προσπάθειες των Δυτικών να βρουν θέση στις νέες αραβικές ισορροπίες. Πράγμα που από μόνο του επισφραγίζει και τον τεράστιο βαθμό εμπλοκής τους στις εξελίξεις.

Ακόμα πιο προβληματικό είναι το ιστορικό αυτής της οργάνωσης σε ζητήματα υπεράσπισης οποιασδήποτε αρχής δημοκρατικής λειτουργίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων όταν, από το 1945 που δημιουργήθηκε, σε όλη την ιστορία των εγκλημάτων από φιλοδυτικούς δικτάτορες στην περιοχή, έχει να επιδείξει αποβολή από την οργάνωση μόνο δυο κρατών: Της Λιβύης τον Μάρτιο του 2011 και της Συρίας τον Νοέμβριο του 2011.

Οι εξελίξεις στην περιοχή είναι δραματικές. Η πιθανότητα επίθεσης στο Ιράν από τους Αμερικανούς ή ακόμα και από μόνους τους Ισραηλινούς είναι ένας εφιαλτής, που απομακρύνεται όμως ολοένα και περισσότερο από τη σφαίρα των απλών σχεδιασμών. Όσο και αν τρομάζουν τον μέσο άνθρωπο οι επιπτώσεις ενός τέτοιου εγχειρήματος, όσο και αν φαίνεται παράλογο να αποτομμηθεί κάτι τέτοιο, αυτή θα είναι η λογική των εξελίξεων και αποφάσεων σε ένα παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, που μέσα στην απώνυσή του να κρατηθεί στη ζωή δεν θα διαστέλλει μπροστά σε οποιαδήποτε ωμότητα. Κάτω τα χέρια από τον αραβικό κόσμο, πρέπει να είναι η θέση κάθε εργαζόμενου. Τα κινήματα του οποίου μπορούν και πρέπει να βρουν συμπαραστάτες στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο εργατικό κίνημα και την Αριστερά, στους οποίους ανοικτά πρέπει να απευθυνθούν και με κάθε τρόπο να επιδιώκουν κοινά προγράμματα και δράση. **Σ.Β.**

Πού πάει η Συρία

Σε πρόσφατο άρθρο του ο Ααρών Ντέιβιντ Μίλλερ, στους Τάιμς του Λος Άντζελες (1-3-12), έγραφε ότι για το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα οι αραβικές χώρες που κυριάρχησαν στην πολιτική σκηνή και σε περιόδους ειρήνης και σε περιόδους πολέμου, και καθόριζαν τη συνολική πολιτική και τις σχέσεις του αραβικού κόσμου με τις μεγάλες δυνάμεις ήταν η Αίγυπτος, το Ιράκ και η Συρία. Οι υπόλοιπες απλώς ακολουθούσαν, εκτός κι αν το ζητούμενο ήταν ο σκουρόχρωμος ενεργειακός ορυκτός πλούτος όπου ακουγόταν και η φωνή της Σαουδικής Αραβίας και της Περσίας. Συνεχίζοντας ο αρθρογράφος λέει επιβεβαιώνοντας τα προηγούμενα γραφόμενά του ότι ήταν αυτές οι ψευδοδημοκρατικές-αυταρχικά και στρατοκρατικά καθεστώτα που κυριαρχούσαν με το τεράστιο συλλογικό βάρος τους στα τοπικά και διεθνή δρώμενα.

Δεν είναι τυχαίο αυτό. Αντανακλά την αίσθηση και την πραγματικότητα της δυτικής αντίληψης, αφού με τις πετυχημένες κατά το μάλλον ή ήττον επαναστάσεις ή κινήματα αυτές οι τρεις χώρες έφυγαν από τον θάνασιμο ιμπεριαλιστικό εναγκαλισμό που υπήρχε κάτω από τα προηγούμενα εντελώς απάνθρωπα καθεστώτα ανδρείκελων.

Οι τρεις αυτές αραβικές χώρες κάτω από τα νέα καθεστώτα έδωσαν κάποια ώθηση στην οικονομία και έπαιξαν το χαρτί του αδέσμευτου όσο καλύτερα μπορούσαν στη διάρκεια του ψυχρού πολέμου προς μέγιστο εκνευρισμό των επαγγελματιών ληστών της λαίμαργης Δύσης.

Την πόρτα στην ολική επαναφορά σε ό,τι αφορά τον έλεγχο και ξεζούμιμα του πλούτου της περιοχής έδωσαν στη Δύση τα νέα καθεστώτα που μετά από καταρτά τριαντάχρονα, και βάλε διαχείρισης των κοινωνιών το μόνο που κατάφεραν ήταν να κάνουν τους αραβικούς λαούς να εξεγερθούν. Είναι γνωστά τα γεγονότα και στην Αίγυπτο και στο Ιράκ και στη Λιβύη αλλά και στη Συρία. Είναι επίσης γνωστή η απροκάλυπτη ιμπεριαλιστική εμπλοκή στη Λιβύη αλλά και η συγκεκριμένη εμπλοκή των πάντων στη Συρία. Ενώ στην Αίγυπτο τα γεγονότα έχουν πάρει τον δρόμο τους με το μαζικό κίνημα να εμφανίζεται στο προσκήνιο κατά κύματα, στη Συρία λόγω στρατηγικής θέσης και σε σχέση με την Περσία γίνεται το έλα να δεις, με την πληροφόρηση να εσιάζεται και να γυροφέρνει στη δράση αμφιλεγόμενων αντικαθεστωτικών οργανώσεων που ούτε οι στενοί συγγενείς τους δεν τους ξέρουν. Αυτό συμβαίνει επειδή η Δύση βρήκε αμφιλεγόμενους συμμάχους στην προσπάθειά της να τοποθετήσει εγκάθετους που θα εφαρμόζον την πολιτική που χρειαζόταν για τον έλεγχο και εκμετάλλευση των πόρων. Από κοντά και το τουρκικό καθεστώς που επιθυμεί ανεκδοτολογικώς να το παίξει νεοθωμανική δύναμη, φιλοξενώντας σκιδώδη συριακή αντικαθεστωτική κυβέρνηση όπως αυτοί νομίζουν και τα λοιπά και τα λοιπά. Εκείνο που όλοι κρύπτουν επιμελώς κάτω από το χαλί είναι το τεράστιο και αυθόρμητο λαϊκό κίνημα που δεν έχει σχέση ούτε με τους νεοθωμανούς ούτε με την Δύση και τις επιδιώξεις

του ιμπεριαλισμού ούτε με την επίσημη πληροφόρηση που φτάνει ως εμάς. Με αυτό δεν θέλω να ισχυριστώ ότι το καθεστώς Ασσαντ είναι «κούππα άπανη» κι ότι είναι θύμα παραπληροφόρησης. Τουναντίον. Το καθεστώς και αιμοσταγές και βάρβαρο και δολοφονικό είναι. Κάτω από αυτό το καθεστώς αποδομήθηκε η οικονομία της Συρίας που παρήγε τα πάντα. Στα χρονικά πλαίσια της ύπαρξης του ασαντικού καθεστώτος πάνω από τρία εκατομμύρια άνθρωποι που ζούσαν αξιοπρεπώς και στην ύπαιθρο και αλλού έχασαν τα πάντα και συνέρευσαν στα αστικά κέντρα δίκην παρειών. Η βιομηχανική και βιοτεχνική παραγωγή όπως επίσης και η αγροτική παραγωγή κατέρρευσαν. Ενώ μια σειρά από φίλοι και συνεργάτες του καθεστώτος έγιναν ζάπλουτοι αφού με βάση προνομία μετατράπηκαν σε εμπόρους, εισαγωγείς μονοπωλιακά ελέγχοντας κυριολεκτικά τα πάντα. Αυτό είναι που πυροδότησε την έκρηξη ή το απλό ανθρώπωνος βρίσκει στους δρόμους καθημερινά, ανεξάρτητα από την ωμή και ανεξέλεγκτη καθεστωτική βία. Το πού θα πάει η χώρα είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς. Εδώ κανείς δεν είναι σίγουρος για το πού θα πάει η Λιβύη που με χειρουργικό τρόπο πέρασε κάτω από τον έλεγχο των δυτικών, όσο κι αν νομίζουν ότι υπάρχει σταθερότητα που ευνοεί την απρόσκοπτη εκμετάλλευση.

Ήττα της Μέρκελ

«Οδυνηρή και πικρή ήττα» χαρακτήρισε η ίδια η Γερμανίδα καγκελάριος Άνγκελα Μέρκελ το αποτέλεσμα των περιφερειακών εκλογών στο κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας Βεστφαλίας. Όπως και πολλοί αναλυτές εκτιμούν η ήττα των Χριστιανοδημοκρατών (CDU) αποτελεί τιμωρία για την πολιτική λιτότητας που ακολουθούν την τελευταία περίοδο.

Συγκεκριμένα το CDU έχασε περίπου 9 ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με τις εκλογές του 2010, συγκεντρώνοντας το 26% των ψήφων που είναι το χαμηλότερο ποσοστό που έχει συγκεντρώσει το CDU στη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία στην ιστορία του. Το SPD (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα) κέρδισε το 39% των ψήφων, σημειώνοντας αύξηση 4,5 μονάδων στα ποσοστά του σε σχέση με το 2010. Ιστορικά οι εκλογές στο συγκεκριμένο κρατίδιο, το πολυπληθέστερο της Γερμανίας, αποτελούν ένδειξη των πολιτικών τάσεων που αναπτύσσονται στη χώρα. Αποτελούν ταυτόχρονα και πρόκριμα για το τι αναμένεται για τις γενικές εκλογές που θα διεξαχθούν τον Οκτώβριο του 2013. Αυτή η ήττα των Συντηρητικών μοιάζει να είναι και μια προειδοποίηση για την Μέρκελ, η οποία βρίσκεται στην εξουσία από το 2005 και επανεξελέγη το 2009.

Μαζί με τη νίκη του Φρανσουά Ολάντ στη Γαλλία και τη θεαματική άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, η τελευταία νίκη των Σοσιαλδημοκρατών στη Γερμανία ίσως είναι ενδεικτικό σημάδι για των αέρα που αρχίζει να φυσά στην Ευρώπη μετά την κρίση που ξέσπασε το 2008 και τις πολιτικές λιτότητας που εφαρμόστηκαν σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης. Πολιτικές που οδήγησαν σε ακόμα μεγαλύτερη ύφεση τις οικονομίες των χωρών και συνολικά ολόκληρη την Ευρώπη.

Οι μάχες στη μια χώρα μετά την άλλη στην Ευρώπη ξεσηκώνονται και αντιστέκονται στην πολιτική της λιτότητας. Ταυτόχρονα απορρίπτουν τις συντηρητικές κυβερνήσεις ή κυβερνήσεις που είναι φορείς αυτών των πολιτικών, αναζητώντας άλλες διεξόδους, ανεβάζοντας κύρια αριστερές κυβερνήσεις, που τις σπρώχνουν σε πολλές περιπτώσεις να υιοθετήσουν νέες πολιτικές μακριά από αυτή της λιτότητας που είδαμε να ακολουθείται τα τελευταία χρόνια. Σε αυτή την πορεία και κάτω από την πίεση των μαζών, θα δούμε να παίρνονται ριζοσπαστικά μέτρα που λίγα χρόνια πριν θα φαινόταν σαν ουτοπία.

Η νίκη Ολάντ καμπή για όλη την Ευρώπη

Η νίκη του Φρανσουά Ολάντ στην προεδρία της Γαλλίας σημαδεύει ίσως μια κρίσιμη καμπή για ολόκληρη την Ευρώπη. Οι εκλογές της 5ης Μαΐου πραγματοποιήθηκαν μέσα στις χειρότερες συνθήκες κρίσης για τον παγκόσμιο καπιταλισμό και ιδιαίτερα στην Ευρώπη - μια κρίση που δεν άφησε άθικτες ούτε και τις πιο ανεπτυγμένες χώρες της όπως τη Γαλλία, στην οποία η ανεργία ξεπερνά το 10%, με όλες τις συνέπειες που εξυπακούονται για ολόκληρη την κοινωνία. Η κρίση και τα προβλήματα που συσσωρεύει η γαλι-

Τα αποτελέσματα των εκλογών στη Γαλλία, μαζί με αυτά της Ελλάδας, τη μεγάλη επιτυχία του Εργατικού Κόμματος στη Βρετανία στις τοπικές εκλογές και των Σοσιαλδημοκρατών της Γερμανίας, σηματοδοτούν μια νέα στροφή στο πολιτικό σκηνικό και στις διαθέσεις των λαών της Ευρώπης. Οι μάχες στην Ελλάδα, φτάνοντας τα όρια τους μέσα από τη μνημονιακή πολιτική, έστρεψαν την πλάτη τους στα μεγάλα κόμματα που ήταν οι φορείς αυτής της πολιτικής. Με τον ίδιο τρόπο, οι Γάλλοι ψηφοφόροι απέρριψαν την πολιτική λιτότητας Σαρκοζί και έδωσαν ψήφο εμπιστοσύνης

κή κοινωνία ήταν αναπόφευκτο να σπρώξουν τις μάχες στην αναζήτηση νέων διεξόδων και μακριά από τον Σαρκοζί και τις πολιτικές λιτότητας, που μαζί με την Μέρκελ επέβαλαν σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Οι ισχυρισμοί τους πως η μείωση των κρατικών δαπανών θα ενθαρρύνει καταναλωτές και επιχειρήσεις να δαπανούν περισσότερα διαφεύσθηκαν οικτρά την τελευταία διετία. Οι Γερμανοί επικαλούνται το δικό τους παράδειγμα όπου η Γερμανία παρά το πρόβλημα που είχε τα πρώτα χρόνια της περασμένης δεκαετίας κατόρθωσε να ανακάμψει. Αυτό, όμως, που δεν τους αρέσει να παραδέχονται είναι ότι η ανάκαμψη επιτεύχθηκε με τη δημιουργία τεράστιου εμπορικού πλεονάσματος με άλλες ευρωπαϊκές χώρες -ιδίως με εκείνες που βρίσκονται σήμερα σε κρίση- και με έναν πληθωρισμό άνω του φυσιολογικού, χάρη στα χαμηλά επιτόκια.

Είναι στη βάση της όξυνσης των προβλημάτων που στον πρώτο γύρο των εκλογών είδαμε να ενισχονται οι ακροδεξιές εθνικιστικές δυνάμεις της Μαρί Λεπέν, παίρνοντας 20%, αλλά και στον αντίποδα οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς του Ζαν ΛικΜελενσόν, διπλασιάζοντας τα ποσοστά τους από 6% σε 11,7%. Οι δυο υποψήφιοι, Ολάντ και Σαρκοζί, υπερασπίζονται δυο διαφορετικά προγράμματα σε σειρά ζητημάτων, που αφορούν στην οικονομία, την Ευρώπη, τη μετανάστευση και τον δημόσιο τομέα. Ο σοσιαλιστής υποψήφιος δεσμεύτηκε να διαπραγματευτεί εκ νέου το δημοσιονομικό σύμφωνο και να προστεθούν σε αυτό και μέτρα που θα προωθούν την ανάπτυξη, να αυξηθεί τη φορολογία στις μεγάλες επιχειρήσεις και για όσους έχουν εισοδήματα πέραν του ενός εκατομμυρίου ευρώ το χρόνο. Επιθυμεί επίσης να αυξήσει τον κατώτατο μισθό, να προσλάβει περισσότερους από 60.000 εκπαιδευτικούς και να μειώσει το όριο συνταξιοδότησης από τα 62 στα 60 χρόνια σε ορισμένους τομείς της οικονομίας.

στον Ολάντ, που τους υποσχέθηκε ότι θα ακολουθήσει μια άλλη πολιτική με κατεύθυνση την οικονομική ανάπτυξη και τη μείωση της ανεργίας.

Τα μηνύματα που στέλλουν οι εκλογές σε Γαλλία και Ελλάδα και ο νέος πολιτικός αέρας που φυσά δεν μπορεί παρά να επηρεάσει αργά ή γρήγορα, με τον ένα ή άλλο τρόπο, ολόκληρη την Ευρώπη με πρώτες τις χώρες που αντιμετωπίζουν ήδη τα σοβαρότερα οικονομικά προβλήματα.

Κάτω από την πίεση των εργατικών κινημάτων ένα νέο πολιτικό τόξο θα μπορούσε να δούμε να δημιουργείται την ερχόμενη περίοδο, σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης. Κυβερνήσεις και κόμματα της Αριστεράς θα σπρώχνονται και θα συντονίζουν τους αγώνες και τα προγράμματά τους υιοθετώντας μια σειρά από ριζοσπαστικές θέσεις όπως: το κούρεμα παγκόσμια των κρατικών και ιδιωτικών χρεών και ο έλεγχος του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος έτσι που να δημιουργηθούν οι δυνατότητες για επενδύσεις στην πραγματική οικονομία και την ανάπτυξη της, μαζί και ταυτόχρονα με τον έλεγχο σημαντικών, στρατηγικών τομέων της οικονομίας.

Η σημερινή κρίση του καπιταλισμού είναι τόσο βαθιά και ίσως αξεπέραστη που θα χρειαστούν σε κάποια φάση ριζικές μάχες και αλλαγές στις δομές και τους θεσμούς των οικονομιών, κάτι που θα αναγκάζει στην πορεία τα εργατικά κινήματα να μπαίνουν σε σκληρές μάχες με την αστική τάξη και το κεφάλαιο. Αυτές οι μάχες για να είναι νικηφόρες για το εργατικό κίνημα και γενικά για την ανθρωπότητα θα πρέπει να δοθούν ενωμένα και συντονισμένα σε πανευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Με την πλήρη ενοποίηση και αλληλεξάρτηση των οικονομιών σήμερα δεν μπορούν να δοθούν λύσεις σε εθνικό επίπεδο, όχι μόνο για χώρες όπως η Γαλλία αλλά ακόμα και για χώρες όπως η Αμερική.

Να εθνικοποιηθεί το τραπεζικό σύστημα

Μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης τον Σεπτέμβριο 2008 και την εξάπλωση της κρίσης στην Ευρώπη, ως φυσικό επακόλουθο η κυπριακή οικονομία έχει επηρεασθεί σημαντικά και βρίσκεται σε μια συνεχή πορεία ύφεσης. Η αρνητική πορεία της οικονομίας τα τελευταία 3-4 χρόνια είχε ως αποτέλεσμα τη δραματική αύξηση της ανεργίας από 3,5% του εργατικού δυναμικού το 2008, σε 10,5% το 2012 και με αυξητική τάση. Ο τουριστικός τομέας, οι κατασκευές, η βιομηχανία και οι εξαγωγές έχουν επηρεασθεί δραματικά και βρίσκονται σε παρατεταμένη στασιμότητα.

Πριν από τέσσερα χρόνια, κανένας δεν μπορούσε να προβλέψει ότι το βάθεμα της κρίσης και τη 'χαριστική βολή' στην κυπριακή οικονομία θα την έδινε η κρίση στο τραπεζικό σύστημα της Κύπρου, η οποία απειλεί να σπρώξει την κυπριακή οικονομία σε ακόμα πιο δύσκολους ατραπούς με απρόβλεπτες συνέπειες. Πόσο ειρωνικά ακούονται τώρα τα λόγια του τότε υπουργού Οικονομικών, όταν το 2009 δήλωνε ότι η κυπριακή οικονομία δεν πρόκειται να επηρεασθεί από την παγκόσμια οικονομική κρίση γιατί η κυπριακή οικονομία διαθέτει ένα δυνατό, σύγχρονο και αποτελεσματικό τραπεζικό σύστημα, το οποίο δεν έχει διαβρωθεί από τα 'τοξικά ομόλογα', σε αντίθεση με τις πιο πολλές αμερικανικές και ευρωπαϊκές τράπεζες.

Η αγορά από τις κυπριακές τράπεζες ομολόγων του ελληνικού δημοσίου της τάξης πέραν των 5 δις ευρώ κατά τη διάρκεια του 2009 και 2010, εν μέσω κρίσης και ενώ οι ενδείξεις για την πορεία της ελληνικής οικονομίας ήταν έντονα αρνητικές, αποτέλεσε το χαριστικό πλήγμα στον τραπεζικό τομέα της Κύπρου και θα καθορίσει αρνητικά τη μελλοντική πορεία της κυπριακής οικονομίας για αρκετά μεγάλη περίοδο. Η κίνηση αυτή των τραπεζών για την αγορά των ελληνικών ομολόγων δεν πρέπει να ιδωθεί σαν ένα απομυωμένο γεγονός, σαν μια λανθασμένη επενδυτική απόφαση αλλά σαν το επίστεγμα της νοοτροπίας, του τρόπου λειτουργίας και της δομής του τραπεζικού συστήματος στην Κύπρο. Αποτελεί μια ακραία κερδοσκοπική κίνηση με σκοπό το γρήγορο και εύκολο κέρδος και με απαρτάδεκτη επικέντρωση ρίσκου σε ένα επενδυτικό στοιχείο. Με απλά λόγια τα διευθυντικά στελέχη και τα διοικητικά συμβούλια των κυπριακών τραπεζών θέλησαν να εκμεταλλευθούν τις συνθήκες κρίσης και την αρνητική πορεία της ελληνικής οικονομίας, όπου τα επιτόκια είχαν εκτοξευθεί στα ύψη, για να ενισχύσουν ακόμα πιο πολύ την κερδοφορία τους και για να μπορούν να δικαιολογήσουν τους ασύλληπτα ψηλούς μισθούς και τα μόνονους των διευθυντικών στελεχών.

Αυτή η νοοτροπία του γρήγορου κέρδους, της απληστίας και της τυχοδιωκτικής συμπεριφοράς στο τραπεζικό σύστημα είχε ως απαρχή την ενεργό

συμμετοχή τους στη φύσκα του χρηματιστηρίου. Ακολούθως οι τράπεζες συστηματικά λειτουργούν ουσιαστικά ως καρτέλ με επιτόκια πολύ πιο πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και πρόσφατα το τραπεζικό σύστημα επέτεινε την άνοδο στις τιμές των ακινήτων με τη δανειοδοτική του πολιτική. Επίσης, τα τελευταία χρόνια οι τράπεζες έχουν προβεί σε μια σειρά από εξαγορές και επεκτάσεις σε χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης με αμφίβολα οικονομικά οφέλη για την οικονομία και για τις ίδιες τις τράπεζες. Όλες αυτές οι δραστηριότητες στον τραπεζικό τομέα και λαμβάνοντας υπόψη την τρομακτική αύξηση του μεγέθους τους τα τελευταία χρόνια που ξεπερνά το μέγεθος του ΑΕΠ κατά 7 φορές, δείχνουν ότι έχει εμπειδωθεί η κουλτούρα του γρήγορου κέρδους και

του τυχοδιωκτισμού ανεξαρτήτως των επιπτώσεων στην οικονομία, στην ανάπτυξη και στην απασχόληση. Μετά τη πρόσφατη κερδοσκοπική κίνηση των τραπεζών όσον αφορά την αγορά ελληνικών ομολόγων, μια επένδυση η οποία υπερβαίνει το 70% των επενδύσεων τους και το 25% του κυπριακού ΑΕΠ, έχει τεθεί σε κίνδυνο όχι μόνο η ίδια η επιβίωση των τραπεζών αλλά και η πορεία της κυπριακής οικονομίας. Η επένδυση σε ελληνικά κρατικά ομόλογα θεωρήθηκε από τους ειδήμονες διευθυντές των κυπριακών τραπεζών, αλλά προφανώς και από τον διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, ασφαλώς θέλησαν να κερδηθούν τις συνθήκες κρίσης και την αρνητική πορεία της ελληνικής οικονομίας, όπου τα επιτόκια είχαν εκτοξευθεί στα ύψη, για να ενισχύσουν ακόμα πιο πολύ την κερδοφορία τους και για να μπορούν να δικαιολογήσουν τους ασύλληπτα ψηλούς μισθούς και τα μόνονους των διευθυντικών στελεχών.

Μεταξύ των προβληματισμών για τις πιθανές επιπτώσεις των επενδυτικών τους κινήσεων και ότι είναι απαράδεκτο να τίθεται σε κίνδυνο η επιβίωση μιας τράπεζας, καθώς και η πορεία της οικονομίας στο βωμό του γρήγορου κέρδους. Κατά κάποιο τρόπο, η περίπτωση της Κύπρου αποτελεί μια μικρογραφία των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων που συντελούνται σε παγκόσμιο επίπεδο. Η άνοδος και επικράτηση του νεο-φιλελευθερισμού τα τελευταία τριάντα χρόνια, είχε ως σημαντικό στοιχείο τη διόγκωση και την οικονομική και πολιτική ενδυνάμωση και επικυριαρχία του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος γενικότερα. Οι νέες τεχνολογίες, τα νέα χρηματιστικά προϊόντα στα πλαίσια απίστευτης αύξησης της κερδοφορίας είχαν ως

φυσικό αποτέλεσμα τις εξελίξεις όσον αφορά τα ευτύχητα τραπεζικά ομόλογα στις ΗΠΑ και την κρίση του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος. Φυσικά η άνοδος και οικονομική επικυριαρχία του τραπεζικού συστήματος, που αποτελεί το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό της καπιταλιστικής ανάπτυξης τα τελευταία τριάντα χρόνια, συνοδεύεται παράλληλα με αύξηση της πολιτικής του επιρροής και δύναμης. Το μέγεθος του τραπεζικού τομέα στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια έχει σχεδόν διπλασιαστεί μετά και την εισροή σημαντικών ξένων κεφαλαίων. Επίσης η κερδοφορία των κυπριακών τραπεζών έχει αυξηθεί σημαντικά καθώς και οι αμοιβές των διευθυντικών στελεχών τους. Η νοοτροπία του γρήγορου κέρδους και η ανυπαρξία ελέγχου από την Κεντρική Τράπεζα είχε σαν αποτέλεσμα την ακραία κερδοσκοπική συμπεριφορά στις κυπριακές τράπεζες και την επιδείνωση της κρίσης σε απρόβλεπτο βαθμό. Το πολιτικό σύστημα, τα ΜΜΕ και οι διάφοροι επιχειρηματικοί φορείς όχι μόνο δεν άσκησαν κριτική αλλά δηλώνουν τη στήριξή τους χωρίς όρους στο τραπεζικό σύστημα κοινωνικοποι-

ούμενο και οι φορολογούμενοι καλούνται να καλύψουν το έλλειμμα. Επίσης, παραμένει το ερώτημα με ποιο τρόπο η κυβέρνηση θα μπορέσει να εξασφαλίσει τη χρηματοδότηση των 1,8 δις για τη στήριξη της Λαϊκής και τις μελλοντικές χρηματοδοτήσεις του πιθανόν να ακολουθήσουν. Μια πιθανότητα θα ήταν η σύναψη διακρατικού δανείου, όπως αυτό που είχε προηγηθεί με τη Ρωσία της τάξης των 2,5 δις ευρώ. Η εναλλακτική περίπτωση και πιο πιθανή θα ήταν η κυβέρνηση να αποταθεί στο μηχανισμό στήριξης της ΕΕ και σε τέτοια περίπτωση, όπως και αυτές της Ελλάδας, Πορτογαλίας και Ιρλανδίας, ο δανεισμός θα συνοδευτεί με αυστηρά μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας και περαιτέρω σπρώξιμο της οικονομίας προς την ύφεση και την ανεργία. Η τραπεζική κρίση έχει οδηγήσει την κυπριακή οικονομία στην πιο βαθιά κρίση κατά την περίοδο μετά το '74.

Η επιτακτική ανάγκη για εθνικοποίηση και ριζική αναδιάρθρωση του τραπεζικού συστήματος με βασικό άξονα τον δημόσιο και δημοκρατικό έλεγχο, με κύριο στόχο να δοθεί αναπτυξιακή κατεύθυνση στην κυπριακή οικονομία, θα πρέπει να αποτελεί βασικό πυλώνα μιας εναλλακτικής οικονομικής πολιτικής. Η στήριξη της Λαϊκής τράπεζας, αν δεν υπάρξει ιδιωτική ανταπόκριση στην έκδοση μετοχών, ισοδυναμεί με 92% κρατική συμμετοχή και έτσι αποτελεί ντε φάκτο εθνικοποίηση της τράπεζας. Το θέμα που παραμένει ανοικτό είναι κατά πόσο η στήριξη αυτή αντικρίζεται ως ένα προσωρινό μέτρο για την αναδιάρθρωση και επαναφορά σε κερδοφορία της τράπεζας και απόδοσής της ξανά στους ιδιώτες, ή αν θα αποτελέσει ένα σημαντικό βήμα για τον έλεγχο και σχεδιασμό των δανειοδοτήσεων και των επενδύσεων προς ένα νέο παραγωγικό μοντέλο.

Η κυπριακή οικονομία ήδη βρίσκεται σε αδιέξοδο κατάσταση όχι μόνο λόγω της τραπεζικής κρίσης, αλλά και σε ό,τι αφορά την εξάντληση του αναπτυξιακού μοντέλου που έχει ακολουθηθεί τις τελευταίες δεκαετίες και την εξάρτησή της από τον τομέα του τουρισμού και τις παρεμφερείς του υπηρεσίες. Η παραγωγική βάση της οικονομίας όσον αφορά τη βιομηχανική και γεωργική ανάπτυξη έχει αποδυναμωθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να απαιτείται ριζική αναδιάρθρωση στη βάση ενός νέου οικονομικού συστήματος. Ο έλεγχος του χρηματοπιστωτικού συστήματος και των επενδύσεων θα μπορούσε να αποτελέσει το εφεδτήριο για ένα εναλλακτικό μοντέλο βιώσιμης ανάπτυξης.

Παναγιώτης Παλιάνης

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ Απόλυτο αδιέξοδο

Η απειλή της χρεοκοπίας είναι πια μια καθημερινή πραγματικότητα στην Ευρωπαϊκή Ένωση που τόσο είχε διαφημιστεί σαν χώρος οικονομικής εξασφάλισης των κρατών μελών. Από την Ελλάδα μέχρι την Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία, η απειλή της χρεοκοπίας έχει φέρει τα πάνω κάτω στους σχεδιασμούς για το μέλλον της Ένωσης που μέχρι πολύ πρόσφατα φαινόταν αδιαμφισβήτητη.

Κάτω από τη συνθήκη του Μάαστριχ καμιά χώρα μέλος δεν μπορούσε να εκδιωχθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τώρα, αυτή η συζήτηση έχει πάρει πλατιές διαστάσεις και η δυνατότητα αποβολής κράτους μέλους έχει γίνει μια ρεαλιστική προοπτική. Η ομαλότητα στη λειτουργία, η συναίνεση στις αποφάσεις της πολυδιαφημισμένης "μυλακής" δύναμης της πολιτισμένης Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει πια δώσει τη θέση της σε αντιπαράθεσης που ολοένα και λιγότερο μπορούν να καταλήξουν σε συμφωνία, ολοένα και λιγότερο μπορούν να κρατηθούν μακριά από τη δημοσιότητα.

Αυτή την πραγματικότητα αντικατοπτρίζει η παραίτηση του chief economist της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (Ε.Κ.Τ.) Juergen Stark, λόγω της αντίθεσής του στην αγορά των ομολόγων της ισπανικής και ιταλικής κυβέρνησης από την Ε.Κ.Τ. Σε αυτή την απόφαση είχε καταλήξει το Διοικητικό Συμβούλιο της Ε.Κ.Τ. όταν είχαν εκμηδυνήσει ότι ήταν πια αδύνατο αυτά τα ομόλογα να αγοραστούν από τις λεγόμενες αγορές (ιδιωτικές τράπεζες κ.λπ.) και είχαν συνεχώς αξία. Και για να μπορούν με οποιοδήποτε τρόπο να είναι ελκυστικές στους διεθνείς κερδοσκόπους θα έπρεπε να πληρώσουν επιτόκια πολύ πάνω από τα συνηθισμένα και στα σίγουρα πολύ έξω από τις δυνατότητες αυτών των κρατών να αποπληρώσουν.

Η αντίθεση αυτή του Juergen Stark δεν είναι απλά ζήτημα διαφορετικής οπτικής γωνίας για το τι είναι καλύτερο να γίνει. Τα ζητήματα στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν τους τελευταίους μήνες ξεφύγει καθαρά από αυτό το επίπεδο. Οι διαφωνίες πια εστιάζονται στο τι είναι δυνατό να γίνει. Και ο Juergen Stark αμφισβητεί τις δυνατότητες της Ε.Κ.Τ να κάνει κάτι τέτοιο. Το ζήτημα αυτό έχει τη ρίζα του στους λόγους δημιουργίας του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Οικονομικής Σταθερότητας που δημιουργήθηκε για να διασώσει τις Ελλάδα, Ιρλανδία και Πορτογαλία όταν ακόμα όλοι πίστευαν ότι αυτό ήταν δυνατό. Το καλοκαίρι, όμως, που στην αλυσίδα των χωρών που χρειάζονται διάσωση μπήκαν και οι Ιταλία και Ισπανία χάθηκε η ομοφωνία για τις δυνατότητες αυτού του μηχανισμού. Και προσωρινά αποφασισαν να δουν τι μπορεί να κάνουν με την Ε.Κ.Τ. Μέχρι να έχουν κοινή αντίληψη για το πώς προχωρούν.

Είναι εκπληκτική η ταχύτητα με την οποία αυτούς τους τελευταίους καιρούς, μέσα σε διάστημα εβδομάδων, από το ένα γεγονός στο άλλο, ξεκαθαρίζει ακόμα περισσότερο ότι δεν μπορεί να υπάρξει κοινή αντίληψη. Στη Γερμανία αυξάνεται με ραγδαίους ρυθμούς η άποψη ότι η Ελλάδα πρέπει να εκδιωχθεί από την Ένωση. Πόσο καιρό ακόμα η πλειοψηφία της διάσωσης θα είναι πλειοψηφία; Είναι πολύ αμφίβολο αν η διαμάχη θα κρατήσει πέραν από το 2012. Οι οικονομικές συνταγές των μέτρων λιτότητας που ακολουθούν είναι εντελώς αδιέξοδες και θα καθορίσουν την ατζέντα. Τα αρνητικά τους αποτελέσματα δεν είναι κάτι που θα πρέπει να αναμένεται στο μακρινό μέλλον. Θα είναι άμεσα. Θα έχουν να κάνουν με τη δυνατότητα εξόφλησης της επόμενης δόσης. Τα μέτρα λιτότητας που εμβάλλονται σήμερα στην Ευρώπη είναι ανελέητα, σπρώχνουν μεγάλο μέρος του πληθυσμού σε πραγματική φτώχεια και στέρσηση. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Στις σημερινές συνθήκες αυτά τα μέτρα είναι παραδοχή του ίδιου του συστήματος ότι αδυνατεί να προσφέρει οτιδήποτε πέρα από διαρκή φτώχεια σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Που συνεχώς θα αυξάνονται.

Η λιτότητα σε μια χώρα έχει νόημα, από οικονομικής και όχι ηθικής σκοπιάς, μέσα σε ένα γενικό πλαίσιο που οι χώρες γύρω

της, η παγκόσμια οικονομία γενικά αναπτύσσονται. Με τη λιτότητα μπορεί να παράξει πιο φτηνά, να ανταγωνιστεί πιο αποτελεσματικά και να αυξήσει το κομμάτι που δικαιούται από τη γενική ανάπτυξη. Όταν όμως η λιτότητα γίνεται η γενική πολιτική που πολλά ή όλα τα κράτη αναγκάζονται να εφαρμόσουν, σε συνθήκες γενικής οικονομικής κατάρρευσης, τότε απλά οδηγεί σε ακόμα πιο γρήγορη και βαθιά φτώχεια τη διεθνή αγορά, που μπορεί να συντηρεί πια λιγότερες επιχειρήσεις, να παρέχει το δικαίωμα στην εργασία όπως και το δικαίωμα σε ελάχιστη διαβίωση σε πιο λίγους ανθρώπους. Η λιτότητα είναι μια από τις μορφές εμπορικού πολέμου, τον οποίο όλοι τρέμουν, ταυτόχρονα όμως δεν ξέρουν πώς να αποφύγουν, και κανένας δεν θα μπορεί να αντέξει σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης.

Το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα έχει μείνει από αμύδωλο. Βρίσκεται χωρίς δυνατότητες και προοπτική σε μια πορεία που θα καταστρέψει τις ζωές των ανθρώπων. Το τεράστιο χρέος που δημιουργήθηκε και που προσπαθούν να φορτώσουν στην ανηθικότητα και τα εμπειλιά των λαών δεν ήταν στο εγχείρημα παρά η πρώτη μεγάλη ένδειξη της αδυναμίας του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος να παράγει πραγματικό πλούτο, που να κάνει τα δανεικά αχρείαστα. Είναι από καιρό ένδειξη ότι χωρίς χρέος αυτές οι χώρες δεν μπορούσαν να προσφέρουν ούτε το χαμηλό βιοτικό επίπεδο που πρόσφεραν. Ακριβώς η αντίστροφη λογική από αυτήν που οι επίσημοι κύκλοι πλάσσουν. Αν η Ελλάδα για παράδειγμα μπορούσε να δημιουργήσει πραγματικές παραγωγικές μονάδες, επιχειρήσεις που να μπορούν να ανταγωνιστούν τις γερμανικές, ή της κινέζικες χωρίς να συνθλιβεί το βιοτικό επίπεδο, δεν θα δημιουργούσε μη πραγματικές, μη παραγωγικές θέσεις στο δημόσιο. Θέσεις που αν δεν δημιουργούσε θα είχε απλά να αντιμετωπίσει την ανεργία και κοινωνική δυσάρεσκεια από πολύ πιο πριν.

Βεβαίως και υπήρξε εκφυλισμός και διαφθορά σε όλο τον κρατικό μηχανισμό και το πολιτικό εποικοδόμημα. Αλλά αυτά ήταν αποτέλεσμα της χρόνιας κρίσης και αδυναμίας του ντόπιου καπιταλισμού να δημιουργήσει πραγματικό πλούτο και πραγματικές θέσεις εργασίας, να λειτουργήσει χωρίς να είναι εκφυλισμένος, και όχι η κρίση αποτέλεσμα της διαφθοράς. Η πιο μεγάλη ένδειξη των αδιεξόδων βρίσκεται ακριβώς στην ίδια την ύπαρξη του χρέους. Καλούνται τώρα εθνικές οικονομίες που από χρόνια χρειάζονταν δανεικά για να επιβιώσουν να εξοφλήσουν τα δάνεια που ήταν απαραίτητα για να υπάρχουν. Και όλα αυτά σε συνθήκες επιβλήθεις μειωμένων κατά πολύ μεροκάματων και αυξημένης κατά πολύ ανεργίας. Η κατάσταση είναι αδύνατη.

Μόνο ένα πρόγραμμα για πανευρωπαϊκή κατάρρευση του ιδιωτικού χαρακτήρα όλων των τραπεζικών ιδρυμάτων, κατάρρευση του δημόσιου χρέους όλων των χωρών και πανευρωπαϊκό σχεδιασμό των επενδύσεων μπορεί να αποτελέσει εναλλακτική λύση για τους λαούς. Ένα πρόγραμμα που για να εφαρμοστεί απαιτεί το κτίσιμο του πανευρωπαϊκού κοινού μετώπου των συνδικάτων και των δυνάμεων της Αριστεράς. Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα έχει τη δυνατότητα να βάλει τέλος στις πολιτικές περικοπής των κρατικών δαπανών και να εξάλειψει την ανεργία. Είναι απερίοριστοι οι τομείς στους οποίους χρειάζεται ανάπτυξη. Από τις συγκοινωνίες μέχρι την παιδεία, την υγεία, τη βιομηχανία.

Με σωστό πανευρωπαϊκό σχεδιασμό που να στηρίζεται πάνω στην επιστημονική εκτίμηση του τι χρειάζεται να χρηματοδοτηθεί διότι είναι απαραίτητο για την ευρωπαϊκή οικονομία, για τους λαούς, μπορεί να υπάρξει ξανά ανάπτυξη. Με χρήμα που θα παρέχονται όχι με κριτήριο τα κέρδη των τραπεζικών ιδρυμάτων, που κάτω από εθνικοποίηση και κοινωνικό έλεγχο θα εξυπηρετήσουν επιτέλους την κοινωνία.

Σωτήρης Βλάχος

AKEL'İN İYİ, KÖTÜ VE BİÇİMSİZ SEÇİMLERİ

Dimitris Hristofyas'ın başkanlık seçimlerinde yeniden aday olmamaya karar vermesi bizce kötü bir tercihtir. Dimitris Hristofyas'ın AKEL içindeki tek müktedir aday olmasından ötürü değil, başkanlığa aday olmamanın büyük ölçüde gerek ülkenin siyasi yaşamındaki gelişmelerin, gerekse AKEL'in geleceğini belirleyen izlenimler bırakmasından ötürü. Bu karşılıklı şöyle sıralayabiliriz:

1 – Genel çerçevede bakıldığında, başarılı bir başkan doğal olarak yeniden seçilmek ister. Her ne kadar da kendisi kabul etmek istemese de, yeniden seçime aday olmak istemek bir nevi başarısızlığın kabulü gibi algılanmaktadır. Dimitris Hristofyas iktidarı sırasında önemli hata ve eksiklikler olmuş olsa da, rakiplerinin ona itham ettiği "hatalar", kesinlikle hata olarak anılmayacak şeylerdi. Ne ekonomik kriz, ne Mari'deki patlama, ne de Kıbrıslı Türkler karşısındaki "cömertliği" kendi hataları olarak tanımlanabilir. Bununla birlikte, insanlar Hristofyas'ın başkanlığını yargılamak, onu bilinçlerinde hep bu "hatalarla" hatırlayacaklardır.

2 – Dimitris Hristofyas, yeniden başkanlığa aday olmama kararını Kıbrıs sorununun çözümünde vizyon eksikliği olmasıyla bağdaştırarak gerçekleştirmiştir. Bu tez, aslında, Kıbrıs sorununun çözümü olmadığını dair inancı beslerken retçi güçler ile milliyetçiliğin pekişmesine de neden olmaktadır. Peki, bu çerçevede, AKEL, İki Bölge, İki Toplumlu

Federasyona dair tezini nasıl savunacaktır? Görüşmelerin devam etmesinin gerekliliğine dair argümanını nasıl savunacak, barışçı süreçler üzerinde nasıl ısrarcı olacaktır?

3 – Dimitris Hristofyas'ın aday liste-

sinden çıkarılmasının ardından, AKEL'in diğer partilerle seçimlere ortaklaşa girmesine dair tartışmalar bir tür zaafiyetten ötürü yapılmaktadır. Hangi adayın AKEL siyasetiyle çatışmadan "orta yol"un desteğini alacağını kestirmek güçtür. Ayrıca, sırf müzakereler açısından bile, Dimitris Hristofyas'ın adaylığı AKEL için oldukça elverişlidir.

Zaafiyet içeren bir pozisyonda olduğu esnada ortak bir aday çıkarılması amacıyla "orta yol" partileri ile bir

anlaşma çabası içine girmesi de AKEL için kötü bir tercih olacaktır. Bugün, ortak bir aday bulunması halinde, her ne kadar da geçiştirici ifadelerle üstü örtülmeye çalışılırsa çalışsın, bu adayın, kaçınılmaz olarak,

retçi cepheden gelme, milliyetçi "orta yol"un koşullarını benimseyen bir aday olacağı su götürmez bir gerçektir. Ne var ki, AKEL'in "orta yol" ile ya da DİKO veya EDEK ile bir anlaşmaya varması imkansız gibi görünüyor. Böyle bir durumda, AKEL'in çok büyük bir olasılıkla biçimden yoksun birtakım tercihlere sürüklenmesi kaçınılmazdır: bunu gerek sağ kesimden kendi seçtiği, "orta yol" partilerinin desteklemediği bir kişiyi önermesi ya

da "orta yol"u hedef alan bir programa sahip kendi adayını önermesi olarak tahayyül edebiliriz. Her iki durumda da seçimlerden mağlup çıkması kaçınılmazdır.

Peki AKEL'in iyi tercihleri nelerdir? Gerçek şu ki, kriz koşullarında, bir hükümet partisi için pek de fazla iyi tercih bulunmamaktadır. Ne var ki, durum tamamen umutsuz değildir. AKEL, sırtını şu sıralar Avrupa'da esmekte olan yeni rüzgara, Yunanistan'daki gelişmelere yaslayıp iktidardaki yeni hizmet süresine yönelik cesur bir yönetim programı önerisinde bulunabilir. Aynı zamanda, Kıbrıs sorununun çözümüne olan bağlılığını ve ekonomide gelişime dayalı tercihlere olan inancını etkili bir şekilde ileri sürebilir. Bunun yanında, Kıbrıslı Türkler ve Avrupa ile geleceğe yönelik iyimser, ortak bir sürece yönelik işbirliği önerilebilir. Bunlar, seçmenin psikolojisinde müthiş değişimlere yol açarak sandık başında kayda değer başarılar getirebilir.

Nasılca, kemerleri sıkma siyaseti birkaç ay içinde Avrupa için mazi olacaktır. Bugün bu siyasette başrolü oynayan kişiler, yarın hükümetin gelişim konusundaki başarısızlığından söz edeceklerdir. Bu çerçevede, Averof ile Papadopoulos'ların ekonomi konusundaki Nikos Anastasiadis'in Kıbrıs sorunu konusunda yapacağından daha çarpıcı değişimlere imza atacağı su götürmez bir gerçektir...

Themos Dimitriou

Kapitalizm çıkmaz sokak, liberalizm köleliktir!

Yarım yüzyıldır süren görüşmelerin belli dönemlerinde her iki tarafın çıkar grupları tarafından insanlarımız aldatılmaya devam etmektedir. "Kritik bir dönemece girdik, bu kez olmazsa artık olmaz!" yalanlarıyla 50 küsur yıldır avutuluyoruz. Aslında kimsenin "anlaşma" veya "çözüm" falan istediği yok! Mevcut durumdan memnun olmayan küçük bir azınlık (ki biz onlara "işçi sınıfı" diyoruz) anlaşma olacağı ve daha iyi bir yaşam elde edeceği beklentisi içerisinde. AB içerisinde derinleşen kapitalizmin-liberalizmin çöküşüyle birlikte Kıbrıs'ın güneyi de krizden nasibini almış ve bu beklenti de hayal olmuştur. Bunun dışındakiler hâla daha ganimetlerin ve haksız kazançların mutluğuyla yaşıyorlar. Memur olup da ikinci işi olmayan yok hemen hemen. Öğretmen olup özel ders vermeyen ya da başka bir işyeri olmayan yok. Hal böyleyken doğru dürüst bir yönetim, sosyal devletin işleyeceği bir düzen arzulayan bir insan topluluğu yerine, kendine ve yakınlarına çıkar sağlayacak insanların yönetime gelmesini arzulayan ve bunun için çaba sarfeden bir gruh oluştu.

Gericı-dinci, faşist AKP iktidarının KKTC acenteliğini yapan UBP hükümeti koltuklarda kalmaya devam etme uğruna ülkemizin bütün değerlerini yeşil sermayeye peşkeş çekmektedir.

Toplumun mali olan tüm kurumlar teker teker "özeleştirme" adı altında TC yeşil sermayesine yabeleşe devrediliyor. Önce özel okulların açılmasına izin vermekle başladılar. Tüm kaynaklar özel okullara aktarılarak devlet okulları OAB'lerin çabalarına terkedildi. Özel okullara milyonlar aktarılırken devlet okulları AB projeleriyle tuvaletlerini yenilemeye çalışmakta. Sağlık paralı hale getirilip halk özel hastanelere mahkum edilmiş, GSM şirketlerinin lisans hakları, KTHY'nin tüm uçuş

hakları ve DAÜ koleji sadece bir başlangıç. Sırada Telefon, Elektrik, ETİ gibi kurumlar da var.

Belediyeler kendi tesisler ve arçlarıyla ve de yüzlerce personeliyle hizmet etmek yerine üç-beş tüccar kafalı başkanın sayesinde tüm işler özel şirketlere "hizmet alımı" şeklinde devredilmiş, paralar üleşilmeye devam edilmektedir.

Kapitalizmin içine girmiş olduğu bataklık durum Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi avrupa ülkelerinde sosyo-kültürel yıkımlara sebep olurken IMF reçeteleriyle yıkım önlenmeye çalışılıyor; ancak nafile..

Piyasalar tıkanmış üretim yapılamaz hale gelmiş tüm ekonomik değerler ülkelerin birkaç dev tekelinin ve onların sahiplerinin...

Milyonlar açlık sınırında sokaklarda polis şiddetine karşı hak aramaya, kavgaya başlamış sokakları mesken tutmuştur. Ülkemizde de gününbirlik çıkarlar ve bireysel-zümresel çözümlerden arınıp topyekün bir kalkışmayla hükmedenlere karşı büyük bir kavga başlatılmalıdır.

Çare ne IMF reçeteleri ne özelleştirme, ne emekçilerin haklarının budanması ne de eğitim, sağlık, sosyal güvenlik gibi konularda kesintilerdir.

Çare tüm kurumların ve devletin tamamen sosyalleştirilmesinden geçmektedir. Bankalar kamulaştırılmalı tüm fabrikalar ve toprak, halkın mali haline getirilerek kapitalist devletin bizzat kendisi de ortadan kaldırılarak-yıkılarak yerine herkesin eşit koşullarda ülkenin değerlerini paylaşacağı tamamen sosyal bir yapı oluşturulmalıdır. 3-5 kişinin elindeki milyar dolarlar-euroolar tüm dünya insanlarına fazlasıyla yeter de artar bile..

BELEDİYE EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİ

Κίβρις'ın κuzεινδεική σνίφ μύδειεσεί ατάρακ δέβαμ έδιουρ. Βελεδίε Εμεκχίλερ Σενδίκασί'να (ΒΕΣ) ύεε εμεκχίλερν γρεβ νε έylemleri íse buna íyi bir órneκ.

Λεφκοσα Τύρκ Βελεδίεσεί'νν κóτý bir šekilde ídare έδιλιδίγί bir súredir bilinmekteydi. Δίγερ yol-suzlukların yanında, Βελεδίε Βαškanı Cemal Bulutođulları onlarca çalıšanı seçimlerde partisine destek kazanmak için işe aldı. Βελεδίε borç içinde ýúzmekteydi, fakat alarmlar 'bakanlar kurulu' dumanı görene, ve koklayana, kadar çalmadı!

Úcretlerinin ódenmemesi nedeniyle sendikalı emekçiler ilk olarak iş durdurma sonra da şehrin her yanında çöp yíđınlarına sebep olan iş yavaşlama eylemine gittiler. Fakat maašların ódenmemesinin 70. günlerine ulašıldıđında emekçilerin tepkisi sendikanın bile óngóremediđi bir yön aldı.

72. günde belediye emekçileri 'bašbakanlık' ónünde bir eylem gerçekteštirdiler. Burada sendikanın 'sakin olun' çağırısına rađmen polis barikatının úzerinden 'bašbakanlıđa' çöp fırlattılar ve polisle ufak çatışmalar yašadılar. Açıκça görúlebiliyordu ki, emekçilerin ófkesini ne polis ne de sendika yönetimi ehlileštirilemeyecekti.

Sonraki hafta, 'bakanlar kurulu' toplanmamış çóplerin kamu sađlıđına tehlike olušturduđunu iddia ederek grevi 60 günlýđüne yasakladı. Εμεκχίλερ bu yasađı tanımayacaklarını açıκlayıp Βελεδίε Βαškanı'nın ofisini işgal ettiler. Günü'n ilerleyen saatlerinde íse emekçiler be-

lediye binası etrafında toplandılar, araba lastiklerini ve çópleri yaktılar, binayı işgal etmeye çalıştılar. Polis šiddetli bir šekilde çevik kuvvetle müdahale etti, bazı kişiler yaraladı ve 5 kişiyi göz altına aldı. Okunan davalar arasında 'ayaklanmak' suçlaması da vardı. Ertesi gün, Sendikal Platform Λefkoša'da 3 saatlik greve gitti ve ΒΕΣ ile dayanışma eylemi yapıldı. Bu arada Λefkoša Kaymakamlığı grev kırıcılığı

sorun deđil. Sendikaların bürokratiklešmesi genele yayılmış bir problem. İşçilerin karar almada söz sahibi olmadıklarını hissettikleri anti-demokratik merkezlešmiş yapılar, sermayeyle uzlaşmacı bir tavır içine girilmesine neden olan muhafazakar yaklaşımla birlešince, sendikalara olan güven azalıyor. Sadece birkaç istisna dışında, sendikalar statúkonun içine gömülmüş ve sadece işçi-işveren ilişkisinden dođan

sorunları çózmeye odaklanıyorlar, sisteme diše dokunan bir kavgaya girmekten geri duruyorlar. Bu bürokrasi ve muhafazakarlık herhangi bir muhalefeti sistemin yasal sınırları içinde tutmaya yarıyor ve usluca hiçbir şey kazanılamayacağı durumlarda sendikalar liderlik gösterebilmekten aciz kalıyorlar.

Óte yandan, ΒΕΣ birçok sendikanın talep etmeyi dahi unutmakta olduđu birşey kazandı; grevdeki günler için ücret kesintisi yapılmadı. Daha da önemli, sistemin belirlediđi yasal sınırlar dışına çıkılrsa da mücadelenin meşru olabileceđini ve sonunda kazanabileceđini bir kez daha görmüş

yaparak çópü toplamak için özel şirketlerle anlaštı, ve ΒΕΣ de diđer şehirlerin belediyelerin Λefkoša çalıšınları gözlemciliđinde şehrin çóplerini toplamasına 'izin vermeye' karar verdi. Sonunda, 'bakanlar kurulu' ódenmeyen maašları kendi bütçesinden ódemeye karar verdi ve etraf šimdilik sakinleští. Fakat belediye emekçilerinin mücadelesinden alınabilecek birkaç şey var. Ólaylar boyunca kendini somut olarak gösteren 'sendikal ónderlik eksikliđi' ΒΕΣ'e özel bir

olduk.

Bu 'çözüm' yanılıđı içinde íse açık olan birşey var, o da emek hareketinin liderlik sorununu çózmek için sendikaların kendilerini deđištirmeleri ve yeni stratejiler gelištirmeleri gerektiđidir. Geleneksel sendika bugün kapitalizmin vahšı saldırılarına karşı durmaya yeterli deđildir.

Cemre İpciler - Baraka Aktivistisi

Ο καπιταλισμός είναι αδιέξοδος, ενώ ο φιλελευθερισμός δουλεία

Σε ορισμένες περιόδους των διαπραγματεύσεων που διεξάγονται εδώ και μισό αιώνα, οι ομάδες συμφερόντων και των δυο πλευρών εξακολουθούν να εξαπατούν τον κόσμο. Μας παρηγορούν εδώ και 50 χρόνια με ψέματα του τύπου «Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη εποχή, αν δεν το πετύχουμε τώρα, δεν θα το πετύχουμε ποτέ!». Ουσιαστικά, κανένας δεν επιθυμεί τη «διευθέτηση συμφωνίας» ή κάποια «λύση». Μια μικρή ομάδα μειοψηφίας (εμείς τους αποκαλούμε «εργατική τάξη») που δεν είναι ευχαριστημένη με την παρούσα κατάσταση, βρίσκεται σε προσδοκία ότι θα βρεθεί η λύση του Κυπριακού και θα αποκτήσει καλύτερα επίπεδα ζωής. Όμως, με την κατάρρευση του καπιταλισμού-φιλελευθερισμού που είχε την τάση να βαθαίνει εντός της ΕΕ, επηρεάστηκε και η Νότια Κύπρος από την οικονομική κρίση με αποτέλεσμα οι προσδοκίες αυτές να αποτελούν όνειρο πλέον. Οι υπόλοιποι ζουν με τη χαρά των σφετερισμών και των άδικων κερδών. Σήμερα είναι σχεδόν αδύνατο να βρεθεί δημόσιος υπάλληλος χωρίς δεύτερο επάγγελμα ή δάσκαλος που δεν κάνει ιδιαίτερα μαθήματα ή που δεν έχει παράλληλη επιχείρηση. Στο πλαίσιο αυτό, αντί για μια ομάδα ανθρώπων που να επιθυμεί μια σωστή διοίκηση και μια τάξη όπου θα λειτουργεί όπως πρέπει το κοινωνικό κράτος, δημιουργήθηκε μια «συμμορία» που φιλοδοξεί και καταβάλλει προσπάθεια για την άνοδο στην κυβέρνηση ατόμων που θα ευνοούν την ίδια ή τους συγγενείς τους.

Η κυβέρνηση ΚΕΕ (UBP) που λειτουργεί ως το τουρκοκυπριακό υποκατάστημα του αντιδραστι-

κού-θρησκευτικού και φασιστικού ΑΚΡ, κάνει πρεσκέσι στο πράσινο κεφάλαιο όλες τις αξίες της πατρίδας μας μόνο και μόνο για να διατηρεί τη θέση του.

Όλοι οι κοινωνικοί θεσμοί παραδίδονται στο πράσινο κεφάλαιο της Τουρκίας σε «τιμή ευκαιρίας» υπό την «ιδιωτικοποίηση». Πρώτα ανέκριναν τη λειτουργία των ιδιωτικών σχολείων. Με το άνοιγμα των ιδιωτικών σχολείων όλες οι πηγές μεταφέρθηκαν σ' αυτά και τα κρατικά σχολεία εγκαταλείφθηκαν στις προσπάθειες των Σύνδεσμων Γονέων. Επίσης, ενώ τα ιδιωτικά στηρίζονται με τα εκατομμύρια, τα κρατικά προσπαθούν να ανανεώσουν τα αποχωρητήριά τους με βοήθημα από ευρωπαϊκά πρότζεκτ. Με την ιδιωτικοποίηση του τομέα της υγείας, ο κόσμος υποχρεώνεται να πείσει σε ιδιωτικά νοσοκομεία. Επίσης, το δικαίωμα για άδεια ασκήσεως των εταιρειών GSM, δικαιώματα πτήσης των Τουρκοκυπριακών Αερογραμμών και το κολέγιο του Πανεπιστημίου της Ανατολικής Μεσογείου είναι μόνο η αρχή. Έπονται η υπηρεσία τηλεπικοινωνιών, ρεύματος και θεσμοί όπως το ΕΤΙ.

Οι δήμοι, από την άλλη, σήμερα δεν εξυπηρετούν τον κόσμο παρά τα μέσα που κατέχουν και το εκατοντάδες προσωπικό. Αντί αυτού, χάρη σε μερικούς δημάρχους με τάχα εμπορικό μυαλό, όλες οι υπηρεσίες εξαγοράζονται από τις ιδιωτικές εταιρείες και στο τέλος μοιράζονται το κέρδος.

Καθώς η απαίσια κατάσταση μέσα στην οποία βρίσκεται ο καπιταλισμός προκαλεί κοινωνικοπολιτικές καταστροφές σε ευρωπαϊκές χώρες

όπως η Ελλάδα, Πορτογαλία και Ισπανία, καταβάλλεται προσπάθεια για να εμποδιστεί η μεγάλη καταστροφή με συνταγές από το ΔΝΤ. Αλλά μάταια...

Οι αγορές βρίσκονται σε κατάσταση μπλοκαρίσματος και όλες οι οικονομικές αξίες βρίσκονται στα χέρια ορισμένων μονοπωλίων και των ιδιοκτητών τους.

Υπό τις συνθήκες αυτές, εκατομμύρια κόσμος που ζει στα όρια της πείνας αναζητεί τα δικαιώματά του κατεβαίνοντας στους δρόμους ενάντια στην αστυνομική βία. Πρέπει λοιπόν και στη χώρα μας να σταματήσουμε να ασχολούμαστε με μικρά συμφέροντα και τις ατομικές λύσεις και να ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο με τον υπόλοιπο κόσμο, να ξεσηκωθούμε ενάντια στους ηγεμόνες.

Η λύση δεν βρίσκεται ούτε στις συνταγές του ΔΝΤ, ούτε στην ιδιωτικοποίηση, ούτε στη μείωση των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και ούτε στην εφαρμογή πολιτικής λιτότητας σε τομείς της υγείας και κοινωνικής ασφάλειας.

Η λύση βρίσκεται στην πλήρη κοινωνικοποίηση όλων των θεσμών και του κράτους. Πρέπει οι τράπεζες, όλα τα εργοστάσια και η γη να γίνουν δημόσια και το καπιταλιστικό κράτος να καταδικαστεί ώστε να σχηματιστεί μια κοινωνική δομή όπου όλοι, σε ίσες συνθήκες, θα μοιράζονται τις αξίες της χώρας. Τα δισεκατομμύρια δολάρια ευρώ που βρίσκονται στα χέρια ορισμένων αρκούν σε όλο τον κόσμο με το παραπάνω...

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΞΕΔ

Η ιστορία του Πάσχα

Έφυγε και φέτος το Πάσχα, με την ανάσταση του Ιησού να πραγματοποιείται και πάλιν με επιτυχία, κάτι που προέβλεψε η συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του.

Η υπόθεση αυτή πάει πολλά χρόνια πίσω.

Πριν 2012 χρόνια ένα παράξενο ον, γνωστό με το παρατσούκλι Θεός, αποφάσισε να σώσει τον κόσμο. Για το σκοπό αυτό συγκάλυψε ουράνια σύσχεψη με παρόντες αγίους, οσιομάρτυρες και αντιπροσωπεία των γερούβεϊμ και σεραφεϊμ.

Παρόντες αλλά χωρίς δικαίωμα ψήφου ήταν οι αδελφοί Γκριν και ο Αίσωπος. Εκεί ο θεός εξέθεσε τους προβληματισμούς του. Μετά από μια πρώτη ανταλλαγή απόψεων κάποιος σύνεδρος έριξε την ιδέα: «Πέψε το γιο σου, να τους σουζουλίσει, να τον σταυρώσουν, να αναστηθεί και έτσι να αναλάβει τις αμαρτίες τους».

Ο Θεός, ευρισκόμενος και σε κατάσταση ευθυμίας λόγω κατανάλωσης αλκοόλ, συμφώνησε. Στη συνέχεια, όμως, άλλος σύνεδρος, προφανώς για να κάνει τον έξυπνο σηκώθηκε και είπε: «Μα

αφού δεν έχεις γιο». Ο Θεός όμως δεν ήθελε να ανακαλέσει. Ήταν για τον ίδιο θέμα αρχής αλλά και αξιοπιστίας του κύρους του. Η συζήτηση συνεχίστηκε και στην ψηφοφορία που ακολούθησε αποφασίστηκε η κατασκευή υιού του Θεού.

Επιτροπή που συνεστήθη επί τούτου ανέθεσε το όλο εγχείρημα στον Γαβριήλ αρχάγγελο, άτομο με ειδικές ικανότητες. Ο Γαβριήλ με αστραπιαίες ενέργειες προσέγγισε δύο άτομα, τον Ιωσήφ και τη Μαρία. Τους έφερε σε επαφή και τους ενθάρρυνε με τρόπο να συνάψουν δεσμό σε βαθμό που η Μαρία να καταστεί έγκυος.

Έτσι και έγινε. Αργότερα έγινε γνωστό ότι για την εγκυμοσύνη καταλυτικό ρόλο έπαιξε ο κουμπάρος του ζεύγους, κάποιος κύριος Κρίνος αγνώστου επωνύμου.

Όπως και να έχει το πράγμα, ο σκοπός επιτεύχθηκε. Για την υπόθεση αυτή όμως εναντιώθηκε ο βασιλιάς Ηρώδης, του οποίου θίγονταν τα συμφέροντα. Για το λόγο αυτό τα γεννητούρια πραγματοποιήθηκαν εν κρυπτώ και σε στενό οικογενειακό κύκλο. Μοναδικό καλε-

σμένοι τρεις ιδιοκτήτες ποιμνιοστασίου και τρεις ταχυδακτυλουργοί, οι οποίοι έφεραν και τα δώρα τους. Σμύρνα, λιβάνο, και χρυσό.

Ο νεαρός Χριστός κράτησε τη σμύρνα και το λιβάνο, τον δε χρυσό κληροδότησε στους μετέπειτα αντιπροσώπους του. Αυτοί με στοχευμένες επενδύσεις κατάφεραν να πολλαπλασιάσουν την αξία του και να τον μετατρέψουν σε πολυτελή μέγαρα, μεγάλες λιμουζίνες και να ντυθούν με χρυσά άμφια. Έκαμαν ως και τα παλλούκια τους χρυσά, τα οποία πιστοί στις διαχές του χάρισαν σε πάσχοντες συνανθρώπους τους οι οποίοι υπέφεραν από μωασύλη.

Εν πάση περιπτώσει το σχέδιο του παράξενου όντος απέτυχε παταγωδώς. Οι άνθρωποι εξακολουθούν να αμαρτάνουν και να υποφέρουν. Επιπλέον, φορτώθηκαν και το προπατορικό

αμάρτημα της Εύας Αδάμου. Αυτή η κυρία παρά τους περί του αντιθέτου κανονισμούς έφαγε ένα μήλο, το οποίο ο σύμβουλος του Θεού προόριζε για φρέσκο χυμό.

Ο σύμβουλος αυτός, ο οποίος δεν κατονομάζεται, εθίγη ανεπανόρθωτα και προέβη σε γραπτή καταγγελία. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά.

Εκτοτε οι άνθρωποι προσπαθούν απεινωσμένα να ζοφλήσουν το πανάκριβο μήλο με τάματα, εισφορές και προσευχές. Μάταια όμως.

Την ημέρα οι πονηροί παπάδες μετρούν τα εκατομμύρια, τη νύκτα η τιμή του μήλου ανεβαίνει με πρόσχημα τον πληθωρισμό. Έτσι, οι πιστοί όσο κρατά η αφέλεια και η δεισιδαιμονία τους θα είναι έρμαιο των άπληστων και απατεώνων καλοήγηση.

Ο αντι-αντιδραστικός

Ο αγώνας των δημοτικών εργατών

Ο ταξικός αγώνας στην βόρεια Κύπρο εντείνεται. Παράδειγμα αυτού του γεγονότος είναι οι τελευταίες απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις των εργατών στα δημαρχεία που είναι οργανωμένοι κάτω από το Συνδικάτο Δημοτικών εργατών. (BES).

Το γεγονός ότι η Τουρκοκυπριακή Δημαρχία τύγχανε ανεπαρκούς χειρισμού ήταν γνωστό εδώ και αρκετό καιρό. Και το γεγονός επίσης άλλων διεφθαρμένων δραστηριοτήτων στις οποίες ο Δήμαρχος Cemal Bulutogullari, είχε εμπλέξει δεκάδες αν όχι εκατοντάδες ανθρώπους για να κερδίσει υποστήριξη για το κόμμα του στις εκλογές. Η δημαρχία κολυμπούσε στο χρέος, παρόλα αυτά ο συναγερμός δεν σήμανε παρά μόνο όταν το "πλήρωμα" μπορούσε να δει και να μυριστεί τον καπνό.

Σαν αποτέλεσμα της μη καταβολής των μισθών τους, οι εργάτες της συντεχνίας προχώρησαν σε στάση εργασίας και ακολούθησε σε μείωση ρυθμών εργασίας που είχε σαν αποτέλεσμα πραγματικό στοίβαγμα σκουπιδιών σε ολόκληρη την πόλη. Όταν όμως η ιστορία έφτασε την 70η μέρα χωρίς καταβολή μισθών, υπήρξε μια στροφή στην αντίδραση των εργατών που ούτε η συντεχνία δεν θα μπορούσε να προβλέψει.

Την 72η μέρα οι εργάτες έκαναν πορεία

μέχρι το "γραφείο του πρωθυπουργού" και παρά τις εκκλήσεις των επισήμων της συντεχνίας να μείνουν ήρεμοι, έριξαν σκουπίδια πάνω από το αστυνομικό οδόφραγμα, μέσα στο "πρωθυπουργικό κτίριο" και είχαν μικροσυμπλοκές με την αστυνομία. Ήταν καθαρό σε όλους ότι ο θυμός των εργατών δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να μαλακώσι είτε από τους συντεχνιακούς είτε από την αστυνομία...

Την επόμενη εβδομάδα το "υπουργικό συμβούλιο" διακήρυξε ότι λόγω του κινδύνου που έβραζαν τα αμάζευτα σκουπίδια στην δημόσια υγεία, οι δημοτικοί εργάτες στερούνται του δικαιώματος για οποιοσδήποτε απεργιακές κινητοποιήσεις για τις επόμενες 60 ημέρες. Οι εργάτες διακήρυξαν ότι δεν θα συμμορφωθούν με την απόφαση και κατέλαβαν το γραφείο του Δημάρχου. Αργότερα την ίδια μέρα οι εργάτες μαζεύτηκαν θυμωμένοι έξω από το Δημαρχείο, έκαψαν λάστιχα αυτοκινήτων και σκουπίδια και προστάθησαν να καταλάβουν το κτίριο. Η αστυνομία με την ειδική μονάδα επέμβηκε με βίαιο τρόπο και τραυμάτισε κάποιους και συνέλαβε 5 απεργούς. Μια από τις κατηγορίες ενάντια σε αυτούς που συνέλαβαν ήταν η οχλαγωγία. Την επομένη μέρα η Συνδικαλιστική Πλατφόρμα κατέβηκε σε τρίωρη απεργία στην Λευκωσία και κάλεσε για μαζική διαμαρτυρία και πορεία σε

ένδειξη αλληλεγγύης στην BES. Την ίδια ώρα το Κυβερνείο της περιοχής Λευκωσίας συμφώνησε με ιδιωτικές επιχειρήσεις να μαζέψουν τα σκουπίδια, προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να σπάσει την απεργία και έτσι η συντεχνία αποφάσισε να "επιτρέψει" στις δημοτικές αρχές άλλων πόλεων να μαζέψουν τα σκουπίδια, κάτω από την επίβλεψη των εργατών Λευκωσίας. Στο τέλος το "Υπουργικό Συμβούλιο" αποφάσισε να πληρώσει τους απλήρωτους μισθούς από τον δικό του προϋπολογισμό και το κλίμα είναι τώρα ήρεμο. Ομώς υπάρχουν κάποια συμπεράσματα να βγάλουμε από τον αγώνα των δημοτικών εργατών. Η έλλειψη συνδικαλιστικής ηγεσίας που φάνηκε ξεκάθαρα στην διάρκεια των γεγονότων δεν είναι ένα απομονωμένο ζήτημα που αφορά μόνο την BES. Η γραφειοκρατικοποίηση των συνδικάτων είναι ένα γενικό πρόβλημα. Αντιδημοκρατικές συγκεντρωτικές δομές στις οποίες οι εργάτες δεν νιώθουν ότι έχουν λόγο στις αποφάσεις, μαζί με μια συντηρητική προσέγγιση που οδηγεί σε συμβιβαστική διάθεση με το κεφάλαιο, μειώνει την εμπιστοσύνη απέναντι στα συνδικάτα. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, τα συνδικάτα που προσαρμόστηκαν τόσο πολύ με το status-quo επικεντρώνονται μόνο στο να λύουν προβλήματα που απορρέουν από τις σχέσεις εργοδότη-

εργοδοτούμενου, και αποφεύγουν να οργανώσουν κάποιο σημαντικό αγώνα ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Η γραφειοκρατικοποίηση και ο συντηρητισμός δουλεύουν έτσι ώστε να περιορίζουν την αντίδραση μέσα στα όρια του καπιταλισμού και δεν μπορούν να δώσουν ηγεσία όταν τίποτε δεν μπορεί να επιτευχθεί με τις συνηθισμένες μεθόδους και συνθήματα.

Η αισιόδοξη πλευρά του αποτελέσματος του αγώνα είναι ότι η BES έχει κερδίσει κάτι που τα περισσότερα συνδικάτα έχουν ξεχάσει ακόμα και να ζητούν, και αυτό είναι το γεγονός ότι δεν έγιναν αποκοπές μισθών για τις μέρες που οι εργάτες ήταν σε απεργία. Ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι οι εργάτες επέδειξαν πως ένας αγώνας μπορεί να ξεφύγει από τα νομικά πλαίσια του συστήματος και παρόλα αυτά να παραμείνει νόμιμος στα μάτια των ανθρώπων, και να θριαμβεύσει στο τέλος. Είναι φανερό ότι τα συνδικάτα χρειάζονται μεταμόρφωση και νέες στρατηγικές για να λύσουν το πρόβλημα ηγεσίας των εργατικών αγώνων. Το παραδοσιακό συνδικάτο καθίσταται ανεπαρκές στην πάλη ενάντια στις κτηνώδεις επιθέσεις του σημερινού καπιταλισμού.

**Cemre Ipciler
Baraka Activist**

Τρεις εκδηλώσεις οργάνωσε η Σοσιαλιστική Έκφραση με θέμα την παγκόσμια οικονομική κρίση. Την πρώτη στη Λευκωσία στο οίκημα της Σοσιαλιστικής Έκφρασης, τη δεύτερη στη Λεμεσό στην Πράσινη ηχώ και την τρίτη στο οίκημα του συνδικάτου των Τουρκοκυπρίων καθηγητών σε συνεργασία με την Baraka, μια νεοφιλελεύθερη πολιτιστική/πολιτική οργάνωση των Τουρκοκυπρίων.

Και στις τρεις εκδηλώσεις ο στόχος των στελεχών της Σοσιαλιστικής Έκφρασης ήταν να εξηγήσουν την ανάλυση της που αφορά τη φύση της κρίσης. Ότι δηλαδή η κρίση δεν είναι κρίση της φιλελεύθερης μορφής με την οποία λειτούργησε το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα τις τελευταίες δεκαετίες αλλά είναι κρίση του καπιταλιστικού συστήματος όλων των μορφών, του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και ανταλλαγής προϊόντων.

Αν η κρίση είναι αποτέλεσμα της νεοφιλελεύθερης μορφής με την οποία λειτούργησε το παγκόσμιο σύστημα, ή αν η κρίση είναι δομική του καπιταλιστικού συστή-

όλων των καταχρεωμένων χωρών. Χρέους που δεν μπορεί να εξοφληθεί. Αυτό όμως πρέπει να γίνει συντονισμένα, με στόχο την διατήρηση της ενότητας των

απαραίτητες για τη ζωή των ανθρώπων.

Ευχαριστούμε το γενικό οργανωτικό γραμματέα της ΠΕΟ Χρίστο Τομπάζο που με προθυμία παρουσιάστηκε στη Λευκωσία και Λεμεσό μαζί με τα στελέχη της Σοσιαλιστικής Έκφρασης Θέμο Δημητρίου και Σωτήρη Βλάχο, για να παρουσιάσει τις απόψεις του συνδικάτου του για την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος στην Κύπρο και στον κόσμο. Ευχαριστούμε επίσης τον Ali Shahin που μαζί με τον Σωτήρη Βλάχο παρουσίασαν το ζήτημα της κρίσης στην εκδήλωση στη Βόρεια Κύπρο. Όπως επίσης και όλα τα στελέχη της Baraka με την οποία ξεκινήσαμε μια πολ-

ματος, έχουν να κάνουν με τις δυνατότητες εξόδου της Ελλάδας, της Ισπανίας, των ιδίων των ΗΠΑ ή οποιασδήποτε άλλης χώρας από την κρίση. Αν έχουν δυνατό-

χωρών, πρώτα σε ευρωπαϊκό και μετά παγκόσμιο επίπεδο. Με τις τράπεζες να είναι κοινωνικό αγαθό στα πλαίσια της στήριξης όλων των επιχειρήσεων που είναι

υεπίπεδη συνεργασία με στόχο τη δημιουργία κοινής οργάνωσης για μια κοινή πατρίδα για μια κοινή Ευρώπη για έναν κοινό κόσμο.

Τρεις εκδηλώσεις της Σοσιαλιστικής Έκφρασης με θέμα την παγκόσμια οικονομική κρίση

Αντίθετα με ό,τι γενικά λέγεται και με την άποψη που η επίσημη αριστερά δυστυχώς ακόμα υιοθετεί, η νεοφιλελεύθερη μορφή με την οποία λειτούργησε το καπιταλιστικό σύστημα δεν είναι ο λόγος της κρίσης. Αντίθετα αυτή η μορφή το βοήθησε να ξεπεράσει μερικά και πρόσκαιρα μια βαθιά κρίση που υπάρχει από τη δεκαετία του 1970.

Αυτά δεν είναι ζητήματα όμως απλού θεωρητικού ενδιαφέρον-

ητες εξόδου όσο το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα παραμένει ανέπαφο και όσο οι μεγάλες τράπεζες που ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία παραμένουν στα χέρια ιδιωτών που κερδοσκοπούν σε βάρος των αναγκών του πλανήτη.

Δεν υπάρχουν εθνικές λύσεις σε αυτή την κρίση στην οποία από το 2008 έχει μπει ολόκληρος ο πλανήτης. Ούτε βήμα μπροστά χωρίς κατάργηση του δημόσιου χρέους

Η κρίση δεν είναι μόνο Ελληνική

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 17ης Μαΐου απεικόνισε τον πολιτικό χάρτη που αντανάκλα την πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα, όπως αυτή διαμορφώθηκε με τη μέχρι σήμερα εφαρμογή της πολιτικής του μνημονίου. Η καθίζηση των εκλογικών ποσοστών του ΠΑΣΟΚ (από το 43,92% το 2009 στο 13,18%) και της Νέας Δημοκρατίας (από το 33,48% το 2009 στο 18,85%), από τη μια, και η εκτόξευση των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ (από το 4,6% το 2009 στο 16,78%) και η εμφάνιση άλλων κομμάτων, από την άλλη, δείχνει τις αλλαγές στη διάθεση των μαζών για αναζήτηση πολιτικού μηχανισμού που να εκφράσει τα συμφέροντά τους.

Αυτές οι αλλαγές έχουν βαθύ ταξικό χαρακτήρα. Η σημερινή οικονομική κρίση δεν είναι από τις συνηθισμένες τοπικές ή περιφερειακές κρίσεις -που ο παγκόσμιος καπιταλισμός μπορούσε εύκολα και για τον ίδιο ανώδυνα να ξεπεράσει- είναι κρίση μέσα στα ίδια του τα θεμέλια και τον οδηγεί σε κατάρρευση. Τα οικονομικά επιτελεία και οι πολιτικοί εκπροσώποι του κεφαλαίου προωθούν και επιβάλλουν μέτρα (βλέπε μνημόνια) που έχουν στόχο να αναστηλώσουν και να κρατήσουν όρθιο το καπιταλιστικό οικοδόμημα, δηλαδή τον πολιτικό-οικονομικό μηχανισμό εξουσίας της αστικής τάξης, θυσιάζοντας κυριολεκτικά τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.

Δυστυχώς, η ηγεσία των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Ευρώπης υιοθέτησε και ακολούθησε τις λογικές διάσωσης του καταρρέοντος τραπεζικού συστήματος, με τη δικαιολογία ότι σώζοντας το τραπεζικό σύστημα και διορθώνοντας τα δημοσιονομικά του κράτους σώζουν την οικονομία και άρα αποτρέπουν περαιτέρω καταστροφές και εμποδίζουν την κοινωνία από το να εισέλθει στο απόλυτο χάος.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ενσάρκωσε με θέρμη και επιμονή αυτή τη λογική στην πολιτική της και τη μετέτρεψε σε κυβερνητική πρακτική. Έδωσαν λένε σκληρή μάχη για να πετύχουν τη

δανειακή συμφωνία, δηλαδή τα μνημόνια. Δεν πέτυχαν όσα ήθελαν επειδή είχαν μπροστά τους τις συντηρητικές δυνάμεις της δεξιάς, οι οποίες και βρίσκονται στην εξουσία των περισσότερων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης, που δεν άκουγαν αυτά που τους πρότειναν.

Αυτή η λογική πάει απλώς να ρίξει την ευθύνη για την εξαθλίωση των Ελλήνων εργαζομένων στις λαθεμένες πολιτικές που ακολουθούν οι συντηρητικές δυνάμεις της δεξιάς της Ευρώπης. Το ερώτημα είναι: υπάρχουν σωστές πολιτικές αντιμετώπισης της κρίσης αυτού του επιπέδου, χωρίς αυτές να καταστρέφουν τον κοινωνικό ιστό, μαζί και τη ζωή των ανθρώπων; Η απάντηση είναι ΟΧΙ. Όλες οι προτάσεις και πολιτικές (π.χ. «ανάπτυξη») που προέρχονται από τους υποστηρικτές της καπιταλιστικής οικονομίας είναι βασισμένες στις παλιές μεθόδους αντιμετώπισης κρίσεων.

Με όρους όμως καπιταλιστικούς, για να υπάρξει ανάπτυξη θα πρέπει να υπάρχουν επενδύσεις είτε από τον κρατικό είτε από τον ιδιωτικό τομέα. Το κράτος δεν μπορεί, γιατί οι κυβερνήσεις εκτόξευσαν συσσωρευμένα χρέη στα ύψη για να στηρίξουν τις τράπεζες (δηλαδή τον ιδιωτικό τομέα) και έφεραν τα ίδια τα κράτη μπροστά στην απειλή της κατάρρευσης. Ο δε περιλάλητος ιδιωτικός τομέας, συνεπώς με τη λογική της ελεύθερης οικονομίας, δεν επενδύει σε συνθήκες οικονομικής και πολιτικής αστάθειας - ιδιαίτερα σήμερα που δεν υπάρχει η ικανότητα της μέσης επιχείρησης να επενδύει με δυνατότητα κέρδους. Είναι και για αυτό που τα όσα λέγονται περί αναπτυξιακής πολιτικής είναι καταδικασμένα σε αποτυχία - δεν έχουν εφαρμογή.

Οι νόμοι της αγοράς δουλεύουν σήμερα αδιάκοπα για την καταστροφή ολοένα και περισσότερων μέσων παραγωγής - κλείνουν εργοστάσια, συρρικνώνουν μεγάλες βιομηχανίες, ερημώνουν βιομηχανικές περιοχές, διαλύουν τη μεσαία τάξη, αυξάνουν ραγδαία την ανεργία, μειώνουν κάθετα τα εισοδήματα των εργαζομένων,

συνθλίβουν τη μικρή περιουσία και τις οικονομίες μιας ζωής, ρίχνουν στην απόλυτη φτώχεια εκατομμύρια ανθρώπους, δημιουργούν συνθήκες απελπισίας και σπρώχνουν ανθρώπους στην αυτοκτονία - οδηγούν την ανθρωπότητα σε μια βαρβαρότητα ασύγκριτα μεγαλύτερη από αυτές που παρελθόντος.

Αυτή είναι η κατάσταση που έφερε το ελληνικό κράτος μπροστά στη χρεοκοπία για άλλη μια φορά. Αυτή η κατάσταση είναι που το οδηγεί έξω από το ευρώ. Και αν η Ελλάδα βγει τελικά από το ευρώ, δεν θα είναι συνειδητή επιλογή των Ελλήνων. Αυτό που πραγματικά φοβούνται είναι την απομάκρυνση της εργατικής τάξης από την επιρροή της σημερινής σοσιαλδημοκρατίας και τον προσανατολισμό της σε έναν πολιτικό σχηματισμό που θα της δώσει τη δυνατότητα να αισθανθεί τη δύναμή της και να σηκώσει το ανάστημά της. Μπροστά σε αυτή την προοπτική, οι μεναστοί προσπαθούν να συνενώσουν τη δεξιά κάτω από τη Νέα Δημοκρατία, η δε ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προσπαθεί απεγνωσμένα να κρατήσει όρθιο το κόμμα που συνθλίβεται.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν περιπέσει σε σοβαρά πολιτικά λάθη και δεν απογοητεύσει τους εργαζόμενους, τότε η σοσιαλδημοκρατική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ θα μοιρολογεί το χαμό του κόμματός. Δεν θα μπορέσει να το αποφυγεί, για τον απλό λόγο: μέσα σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης και της ανελήθης επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη, δεν μπορεί να στηριχτεί στη δύναμη των εργαζομένων και την ίδια ώρα να υπηρετεί πιστά τα συμφέροντα των αστών. Η έντονη λοιπόν επίθεση που ο ΣΥΡΙΖΑ δεχόταν και δέχεται δεν είναι χωρίς λόγο.

«Αν δεν παρέμβει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, το ευρώ θα εκραγεί. Θα τυλιχτεί στις φλόγες και τότε θα πρέπει να ρίξουμε στη φωτιά όσο περισσότερο νερό μπορούμε», δήλωσε ο διακεκριμένος Αμερικανός οικονομολόγος Paul Krugman. «Όλοι επικεντρωθήκαμε στην Ελλάδα, αλλά αυτή είναι μόνο ένα παράδειγμα των προβλημάτων που θ' αντιμετωπίσουν όλα τα κράτη, συμπεριλαμβανομένων των ΗΠΑ», λέει ο Matt Kibbe, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του μη κυβερνητικού οργανισμού «Freedom Works», με έδρα την Ουάσινγκτον. «Θα υπάρχει τουλάχιστον μία γενιά, που θα ζήσει την παραγωγική της ζωή σε συνθήκες πλήρους οικονομικής κατάρρευσης. Το ζήτημα είναι να αναληφθεί δράση για να μην επεκταθεί αυτό σε δύο ή τρεις γενιές», λόγια του David

Pistru, διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρείας Acumen Dynamics LLC, με έδρα το Σικάγο.

Από καπιταλιστική λογικής, η καλύτερη προοπτική θα είναι το αποτέλεσμα της εφαρμογής πολιτικής «για αρκετά χρόνια με πληθωρισμό 3% ή 4% στην Ευρώπη (κι ακόμη παραπάνω στη Γερμανία)» (Paul Krugman). Στην πράξη αυτό σημαίνει τη διαφθορά και καταστροφή για να ξανακτίσει πάνω στα αποκαϊδία;

Υπάρχει άλλη προοπτική, άλλος δρόμος; Ναι, υπάρχει! Τα μέσα παραγωγής έχουν από πάρα πολύ καιρό αποκτήσει κοινωνικό χαρακτήρα, δηλαδή μπορεί να υπάρξει παραγωγή μόνο με την παρουσία και τη χρησιμοποίησή τους από ένα μεγάλο αριθμό εργαζομένων. Η ατομική ιδιοκτησία των μεγάλων μέσων παραγωγής αναπαράγει την αναρχία και τη σαθρότητα του κοινωνικού πλαισίου, μέσα στο οποίο καλείται ο άνθρωπος να ζήσει - αποτελεί το απόλυτο εμπόδιο στο δρόμο της ανάπτυξης και της προόδου.

Στο υπάρχον κοινωνικό σύστημα, οι μηχανισμοί παραγωγής λειτουργούν με μοναδικό σκοπό την παραγωγή και συσσώρευση ατομικού κέρδους και οι εργαζόμενοι είναι αλυσοδεμένοι στην υπηρεσία των αναγκών τους. Αυτοί οι μηχανισμοί, λόγω και μόνο της ατομικής τους ιδιοκτησίας, άρχισαν να υπολείπονται και μπηκάν σήμερα σε διαδικασίες αυτοκαταστροφής, και μαζί τους βέβαια παρασέρνουν και τη ζωή των εργαζομένων.

Τι επιβάλλεται να γίνει; Αντιστροφή αυτής της σχέσης. Τα κοινωνικού πλέον χαρακτήρα μέσα παραγωγής να περάσουν στην ιδιοκτησία του κράτους, οι μηχανισμοί παραγωγής να λειτουργήσουν με μοναδικό σκοπό την εξυπηρέτηση των εργαζομένων χρηστών τους, η παραγωγική διαδικασία να αναδιοργανωθεί στη βάση των αναγκών της κοινωνίας, προς αυτή την κατεύθυνση να αναδιοργανωθεί και το κράτος, του οποίου κανένας αξιωματούχος δεν θα αμείβεται περισσότερο από τους υπόλοιπους εργαζόμενους.

Η στροφή της σκέψης προς αυτή την κατεύθυνση θα ανοίξει ελπιδοφόρους ορίζοντες προοπτικές και για τους Έλληνες και για τους Ευρωπαίους και όλου του κόσμου τους εργαζόμενους.

Μιχάλης Δημοσθένους

